

ADRIAN BOTEZ

**ELIBERAREA
DE TREPTE**

Se dedică soției mele, Elena

Cartea aceasta a apărut grație sponsorizării, din partea Primăriei municipiului Adjud - în primul rând, datorită domnului Primar, ing. CONSTANTIN ARMENCEA!

Pe această cale, autorul cărții aduce mulțumiri călduroase sponsorului și își exprimă recunoștința, atât față de generozitatea întru Carte, cât și întru Necurmata Veghe, asupra Focului Culturii – adjudene și românești!

Acesta este cadoul, făcut autorului (Cetățean de onoare al Adjudului), de către Municipiul Adjud – cu ocazia împlinirii a 60 de ani de viață și a smeritei ofrande a 18 ani de literatură-fără-de-tihnă, precum și a 37 de ani de trudă cultural-educativă și jurnalistică, neîntreruptă!

„TOATE DREPTURILE APARTIN AUTORULUI”

COPERTA I :

a-„*Scara Raiului*”, de la Mănăstirea Voroneț – și:

b-Giorgio de Chirico – „*Turnul Roșu*”

I-ELIBERAREA DE TREPTE

ELIBERAREA DE TREPTE

...ooof – Doamne – cât de greu se urcă
treptele astea – tot mai
greu și tot mai abrupt – ce scrie pe
tăblița aia albastră de pe perete – ce
etaj o fi? – nu nu nu – nu se
poate – e adevărat că nu le-am prea ținut eu
numărul și sama – dar chiar
atâtea zeci de
etaje – nu-mi pot închipui - cine-și bate joc de
noi – cu tăblițele astea – nu
eu nu cred – nu-mi aduc aminte să fi
petrecut eu cu piciorul atâtea zeci de... – nu se
poate – când și cum – că nu mai țin minte nici
etajele nici scările – d-apoi
fiecare treaptă – ...poate le-ai urcat etajele cu
ascensorul – nu-nu: ascensorul acela e
stricat – hă-hăăă – încă de la
căderea aceea – în
șerpi și în praf și în
oameni – și-acuma
ce vrei - de ce te-ai oprit și stai
gură-cască – doar n-ai să-ți faci casă
aici – că doar n-ai nicio treabă
aici – dar
unde am eu – de fapt
treabă – că
am și uitat cu ce treabă voi fi venit eu să
urc sărăciile astea de etaje și
trepte – de mi-au
scos sufletul din mine – nu

știi – tu urcă și
cine știe – poate ai să-ți amitești – urcând – de ce
urci – poate îți amintești cu ce treabă
pe-aici – dar
ce-i aici – aici
aici este zona de
suire – dar dacă nu le sui treptele și
scările cu luare-aminte – ci numai
numeri etajele – ai să vezi că
de fapt – le urci
invers – ca Sisif ai s-o tot iei de la
capăt mereu – dar unde e
capătul – he-heei – ai să vezi tu unde e – dar
spune-mi tu te rog – nu nu – nu pot să-ți
spun - fiecare are capătul lui personal – capătul
proprietate particulară cum ar
veni – nu
există două capete la fel – păi cine ține sama
capetelor – cine stă să-mi numere mie
etajele și să-mi judece
treptele și scările – suișurile și
coborâșurile – din
șarpe în om și
înapoi – știi ce
lasă tu întrebările și
urcă – ai să ai vreme de
întrebat și pe cine – atunci când și
unde ți se va spune c-ai ajuns (de fapt
nu-ți va spune nimeni nimic- ci
vei ști
singur!) – dar de unde voi ști că am
ajuns – când nu mai știi nici măcar

eu – cu ce treabă am venit și de unde am
venit (prin zona asta de care spui
tu – am și uitat cum îi
zici – da „*zona de suire*” - da) – ca să urc pustiile astea
de
trepte și scări și
etaje - ...fă bine și
taci – toți întreabă și
urcă – doar n-oi fi fiind tu mai cu
moț – să numai întrebi – nu sunt – știu asta – dar...
...niciun dar – nimeni nu dăruiește : totul e pe
sudoare de șarpe și
om (până se
gată) - îngemănat la
plată - - dar spune-mi măcar: cel care stă la capătul
capetelor e
om ori e
șarpe – de ce oare nu știi să întrebi decât
prostii – de ce prostii – de ce? - pentru că
dincolo de om și de
șarpe există atâtea și atâtea
minunății – și tu stai ca
prostul – și te înconțrezi aici cu mine – care
urc ca și tine – nu - tu nu urci tu
plutești – bine – plutesc dacă
zici tu – dar cine ești tu de urci sau
plutești – aici – cu mine și pe lângă
mine – sunt îngerul tău – adică
oglindea ta de perete – aici la mijloc de miraj și
deșert necesar – și nu mă mai bate la
cap și nu tot da drumul la vorbe să
șuiere – că mă trage curentul la aripi – și mă

înalt deodată și te las
între cer și pământ – cu toate fricile și cu toate
întrebările tale tâmpite – nu crezi că-i mai bine să te
lași în voia treptelor ăstora
obligatorii – dacă tot vrei să
ajungi la ninsori și la
minunea de dincolo de
șarpe și om? – ba da
da – voi urca – m-ai făcut curios – o
minune zici – deci
o minune – da
aș vrea s-o văd și eu – fii
sigur c-ai s-o vezi – altfel
nici nu urcai tu până
aici – doar că minunile și cu
treptele merg împreună – oare sunt amândouă
niște corvoade – ca-n
curtea pușcăriei? – vezi – ai și început să-ți
aduci aminte câte ceva
esențial – da – curtea aia fără
nicio pușcărie - curtea aia cu
grădină – grădina aia mare și deasă de
nu i se știe capătul - unde te
jucai – spre ea urci și cobori – acolo în
curtea aceea cu grădină de nespus și
mare sunt toate
ghemele și toate capetele – acolo în
poala bunicii stând pe prispă – ea toarce și
tu te joci – te
joci până seara și până
dincolo de seară (pentru că ți-ai isprăvit toate
înfruptările tale de

copil lacom – vei fi sorbit tot
nectarul din potirele tuturor
florilor – și vei face – tu asupra ta – semnul
cruții – învățat de la bunica și de la
bunicul – odată cu ascultarea toiiului
fântânilor) - ...da
dincolo de seară – dincolo de orice
trepte și scări – te
joci la picioarele – cât stâlpii cerului – ale bunicului care
îi ține lampa bunicii - pentru ca ea să
toarcă și noaptea ca și
ziua – să toarcă noaptea și ziua și
toate capetele și toate ghemele să le
toarcă - iar tu
nu mai sari în joacă – ci
zbori de-a binelea – ca un spiriduș - din ghem în
ghem – din
luminiță în
lumină - din constelație în
conlumație – până la poalele Teiului din
Toiul Văzduhului - de crăcile căruia își plutesc
zborul toate miriadele de petale și de stele și de
întrebări – petale și stele de tot
felul – întrebări de
toată mâna: pentru că
la urma urmei – acolo până și eu
îngerul tău – nu sunt decât
un fulg de nea topindu-se într-o largă palmă
deschisă – ca un crater de
imensă lumină – orbitoare
blândă lumină – a blânzilor orbi albilor
corbi - care au isprăvit de

urcat - au isprăvit de rotit și de
zburat orice
trepte – crater de imensă – orbitoare blândă
lumină în care vei fi absorbit și tu deodată cu toate
stelele și cu toate petalele întrebărilor – vei
uita acolo în imensul crater al
palmei luminii toate treptele și toate
scările și toate etajele – ba până și
mireasma de grădină o vei socoti ca fiind doar o
aripă din
două – a luminii – o petală dintr-o
mie – a Trandafirului
...cât de frumos vorbești – îngere – hai
să mai urcăm un etaj – parcă am întinerit de când
vorbești tu – ia zi: nu crezi că – dacă tot ne-am
împrietenit de
atâtea trepte și scări și etaje – ce le-am
urcat împreună – sumedenia asta amorfă de
trepte și scări și
etaje – nu crezi – zic - că ar fi oarecum
fair play (un gest amical - nu?...) să-mi mai împrumuți
și mie – aripile alea ale
tale – nu
pentru că dacă ți-aș împrumuta
aripile – ai uita să mai urci – ai uita să mai întrebi și
să mai chemi astfel luminile – și ai rămâne – ca o
umbră – ca un
fraier – aici – între cer și
pământ și în aer – nelămurit și
tălâmb – lasă că-i mai bine să faci totul
pe cinstite – dar tu îngere de ce plutești – în loc să urci ca
mine – eu nu urc – eu îți amintesc

eu te însoțesc și luminez pentru
tine – aaa – cum ar fi și cum s-ar
spune adică tu te
sacrifici îți sacrifici orele tale de zbor
liber – pentru un pârlit ca
mine – cam așa ceva – dar nu te opri – nu te
opri – tu nu simți
deja – cu fiecare pas urcat spre
plutirile mele – nu simți că mireasma e
tot mai aproape – mireasma e tot mai corect pronunțată
de
gura ta – în
Cuvântul cel Mare – de dincolo de adâncurile de fântână
ale
traheii și ale
orbecăirilor tale – ba
da – atunci
hai – până când
hai? – până ce te vei dezvăța să mai numeri – până când
te vei
dezvăța să mai
simți (trepte și scări și
etaje) – până când învățând și învăpăind
mireasma – îți vei căpăta aripile tale de
lumină – cinstite și fără de
întrebare și vină
...și-i voi vedea atunci pe
bunicul și pe bunica – năzăriți în cârca
luminii – da – îi vei
vedea - atunci
voi tăcea și
voi sui – până când nici măcar gândul nu va mai

gândi – nu va mai
trebui să-mi spună
hai – pentru că nu voi mai avea la ce să mai
hai

...câtă mireasmă – ce
tăcere plină - nici picioare nici mers nici
plutire nici aripi – nici vină - ci numai
lumină...

IADUL DIN TINE

te-ai întrebat vreodată despre
iadul din tine? – când și
cât ți-ai mărturisit – din
fascinanta mârșăvie colcăindă în
tine?

cât ai avut curajul să-ți
înghiți – din excrementele
propriei tale conștiințe – cât și
dacă?

...o - câtă silă – câtă silă – și câtă
monstruoasă milă mi-e de
tine – înfricoșat - imens ipocrit și
pustiit orfan - Iudă fără
Hristos!

SINGURA SOLUȚIE

...stai – nu te arunca – mereu
te arunci – cu
spume și intrat în
roșu - de parcă ai mai face parte dintre
maidanezii orgasmici ai
gloatei
...bine – atunci debitează-ți mai repede
inepțiile – până nu îngheț de tot
...mda – uite – a venit
noaptea – deci ți le-am pus pe
noptieră: ai aici medicamentul pentru
moarte – și aici
medicamentul pentru
nemurire – alege – repede și
definitiv
...sunt obosit – foarte obosit: pentru mine și
pentru toți aristocrații
neantului – cei care nu se mai apleacă
demult - nici
pentru bancnote căzute pe
jos și nici pentru vieți
suspendate între cer și
spitalul de umbre – toate sunt
perfect egale și sferice – egale și
sferice
...așa ai ajuns? – așa
...da-da – atunci iartă-mă te rog că te-am
oprit din calea spre
extaticul îngheț: ai dreptate – este
singura soluție – în calea de a nu mai

număra - febril și
insomniac - păsări cu soț și păsări fără
culoare – păsări cu glas și
păsări irizând
translucide... – îngeri și
zădărnicii
...adio – numai cei care nu știu că deja au
murit – mai au nevoie de
leacuri: nu mai vreau decât
să-mi pot reciti – la
infinat - Cartea

SINGURĂTATE ȘI MOARTE

singur – singur – singur: toată
viața am țesut la înaltul zăbranic al
singurătății – precum Penelopa la
cel al fidelității

singurătate: numele poetic al
morții

toată viața m-am obișnuit cu
moartea – toată
viața am pășit cu îndoielnicul pas al
morții – cu ea alături – pas cu
pas îngânând-o - am pășit întru plutire prin
imperiul mistic al țelului
tuturor lumilor și al tuturor
lucrurilor – în imperiul acestei
surori de crâncenă visare

cinstită – stearpă dar
fără iluzii: soră de
noapte a mea și a
vieții

CE VREMURI CUMPLITE

în fiecare om - apropiat de
tine – depărtat de
el - săruți un
cadavru

ce vremuri cumplite: oamenii îndrăznesc să
moară – pe
capete și peste
rând – uitând că au contractat datorii
enorme – către
stat și particulari – nemaipunând la
socoteală zeii
lari

moartea nu este de
stat: trebuie să pleci
blamat – cu ea – cât mai departe posibil și cât de
curând – iar
particulară o fi ea în gând – dar
se fandosește într-una – cu
principiile generale – cică înscrise într-ale
cosmosului anale

tâmpenii – de acord – dar n-ai ce-i

face unei entități atât de
aburoase și
aburitoare de cord (nici ea
practic – în zilele cu soare – nu-i lămurită cu
statutul ei de nor: nu are
buletin de identitate – nici carte de
alegător: ea nu alege – dă
de-a dreptul – sfidând orice
lege)

...și pe deasupra – exemplar
insolventă!

(și insolubilă – că-ți stă-n
gât!)

...așa că – încă o dată: ce
vremuri cumplite – pentru
oamenii care mai au scaun și în-
cap

SFINȚI, IERNI ȘI MORȚI ÎNVIAȚI

sfinții din aprilie
iernile din aprilie
morții din aprilie

se aud bocănind ciocanele care
bat piroanele în mâinile Lui
Iisus

nefirească – nepermisă liniște – în care
nu se aude măcelărirea mieilor

blestem pe capul celor care
păstrează liniștea în
sufletul călăilor lumii

toate luminile se
sting logic: din
senin

sfinții din aprilie nu vor mai
face minuni
iernile din aprilie vor fi și
ninsoarea până la
os – pentru totdeauna - asupra întregului
univers

morții din aprilie vor
învia din morminte – ținând în
mâini – frântă
lumina pâinii amare: memoria - inconvenabil
nonconformist trezită - în
Emaus

CÂTE MADAME BOVARY

câte madame Bovary pe
centimetru pătrat! – nu Flaubert a
smuls-o din baia ei cu
săruri amare – ci noi

nu suntem în stare să fim corecți cu
femeia și - mai ales – cu
mormanele ei de aripi
rupte – strivite – schilodite de atâta
așteptare: așteptarea a mereu roșii semne de
recunoaștere – semnale imperioase și
categorice din
partea vigorii celor responsabili cu
intratul trenurilor în
gară - din partea celor care i-au
spus să aibă încredere oarbă în
ceasul cu cuc din crucile albe-ale
cerului

și toate astea vin din covăseala
cărților și din expirarea termenului de garanție al
sufletelor - al măștilor și
cuvintelor

...madame Bovary – semnalul meu de
alarmă când - superbă - naivitatea sparge coaja
oului cu
ciocul – și se trezește în plină
viermănoasă mahala
cosmică

ZORI

cazan sub incredibilă presiune – fierbând mii de
glasuri – mii de vieți zvâcniri și
tânjiri după zboruri – fierbând de o tot mai de nestăpânit

foame – metafizică
foame - foame-ndreptată - cu barbară
lihnire gheare și colți - cu milioane de
pofte și ghesuri și-nfrângerii - spre
toate unghiurile lumii – ca spre-o
cerească izbăvire – în toiul de
crimă

toți copacii ard
secret – în pripiri și explozii de
cumplit' superbie - cu mult
înainte de a răsări soarele: veghea măririi monstruos se
dilată între policandrele crengilor pline de
cuiburi în
flăcări

e dimineață – s-au uriaș inflammat
zorii – gata-gata să-și crape
vederile de atâta privire - de atâta
viziune și vis fără saț și
incendii bolnave-n păgână credință: își riscă
mințile cel ce
contestă

APUS DE SOARE

Marele Egiptean – scăldat de
glorii - ovaționat de subtile
lumini – trece cotropitor
un hotar devenit
inutil

DEFINIȚIE

bătrânețea e vârsta la care
trăiești din
paradoxuri – în loc să trăiești din
viață

JALNICA LAȘITATE

îndestul de frumoasă – pentru
a mă orbi elocvent – pe vecie – precum
cântecul lui
Homer

îndestul de tânără – pentru ca
Dumnezeu să agațe – pe ușa
paradisului - anunț grav: „*declarăm retroactiv
falimentul*”

iar eu – îndestul de
laș – pentru a migra – de câte ori o
văd – tot spre alte
deșerturi galactice

ROMANȚA UNUI MIC-BURGHEZ

n-am de gând a săvârși nicio
crimă – deci

nu iubesc

cineva spune că ar vrea să fie
tâlhar de drumul mare – cu sufletul respirând
praful de pușcă al
libertății – iar eu nu sunt de acord cu această
opinie

am pulsul plicticos de
regulat – un puls împotmolit jalnic în
normalitate: deci
nu sunt îndrăgostit nici de
mine

aș vrea - cred - să pot ucide – aș
vrea să nu fiu plantă penibil
târătoare – aș vrea să-mi aud bătăile
pulsului tocmai în pieptul lui
Orion-Vânătorul - sau în
corăbiile de fulger ale lui
Sirius Canopus sau măcar la curțile lui
Arcturus – dar
în realitate mă arde la stomac și
mă mănâncă după ureche: aș bea
cel mult un ceai
îndulcit cu zaharină

nici măcar nu vreau să
mut mobila din loc: n-am făcut bine
nimănui – iar împotriva mea – tot ce-i mai
rău – ...și ce dacă, ei?

copiii nu m-au chinuit: n-au
existat

în casă miroase cumplit a
praf – și sângele din artere mi-a
mucegăit

viscolul nu-i de mine – iar
mâncarea nu are niciun
gust: la fereastră nu e niciun
corb – de fapt
nici nu mă interesează existența
vreunei ferestre

...mă duc să caut în sertar niște
bicarbonat

CHITARELE

Amaliei Rodrigues

se-mpletesc viguros
luminos – viforoase parâme de
sunet – chitarele: prădalnica navă
cu tăişuri de flacăra
înlăcrimată - a pornit: furtunoasă
exasperată de cântec - nemilos despică
visul Lui Dumnezeu

din cuibul strunelor zboară
pasăre sălbatică – viersul spre
aștri – lege nouă de

ascultare dându-le și de
inversă rotire – spre inima
extatic răstignită – fără de leac
nemuritor îndrăgostită

PLOD RĂZGÂIAT - OMUL

toate lucrurile se rotesc – neîncetat se
rotesc (tăcute și senine – ele înțeleg
taina – precum
fântânile adânci și cuminți!) – se rotesc fără
zăbavă – ace de busolă în căutarea
Nordului – mistic și
promis

numai eu stau țuțuroi la
mijloc – prăfuit dezolat
bosumflat – înțepenit încăpățânat în
nemulțumirea mea
existențială: plod răzgâiat
cărui i s-a refuzat acadeaua – toxică și
banală

FARAON ÎN PIRAMIDĂ

între mine și
moarte nu mai e nimeni: nici
mamă – nici tată – nici
moși: doar eu și
moartea: un duel fascinant – un

balet vechi cât
lumea – un dans cu figuri precise – în care
trebuie să respecti întocmai legile
înghețului – ale
nemișcării – ale
neamintirii: balul hieratic al
faraonilor cu fața spre eterna lumină de
sus – școala de tăcere sacră a
faraonilor – care-și văd – prin
vârful piramidei – chipul
liniștit – savant odihnit – din oglinda îngrădinată a
cerului

ONORANTUL DUEL

plec să mă-ntâlnesc cu
moartea – nu mă-nsoțești?
vom lua două revolve – unul
mie – altul ție – și
când vom da de
ea – ne vom bate în
duel – pentru onoarea
primului descoperitor al
morții – dintre noi
doi: întâlnire grabnică - rabinică și
ușoară

FUGA DIN VITRINĂ

copaci prăfuiți – cer

vechi ruginit – ca-ntr-un fund de
grădină: mereu m-aștept ca
toate să miroasă – din nou – a
stinghii putrezite de urină – în acest imens
closet rural – cosmic – părăsit de
nădejdi și nevoi – și de
vină

unde ești – Doamne – de ce Te-ai
furișat și înfundat cu totul în îmbâcsitele
putrezitele fânuri – și nu rămâi – măcar
încă un ceas – în luxoasa
luminoasa
luciferica vitrină?

SFÂNTUL REST

5 iulie 2014 – soției mele, Elena

când Dumnezeu îmi plătește
restul dintre viață și
moarte – prețul ești
tu – iubire

când Dumnezeu îmi scade
restul – dintre stelele Sale și
privirea mea atotcercetătoare de
vis – prețul este
sângele tău de zână

când Dumnezeu îmi va judeca

restul dintre Lege și
suflet – prețul ireconciliabilei Sale
contradicții va fi
minunea femeii

cu acest strălucitor și
umil rest de preț - mărturisitor ținut în podul
palmei mele – voi trece dincolo de
nori – dincolo de
judecată – dincolo de orice
lumină: acolo voi regăsi
cântecul tău – cel care tainic m-a
născut – împotriva oricărui
accident de parcurs – împotriva oricărei
întâmplări convenționale – întru
blânda fermitate a
spunerii – întru
sfânt delirul facerii de
pururi

EPOPEEA UȘILOR

îmi aduc aminte de toate ușile
deschise – închise ori
trântite – din viața mea: le
recunosc – fiecăreia – scârțâitul
plânsul – supărarea ori
exasperarea: în dechiderea
închiderea sau trântirea de uși există
ceva mult mai important chiar decât o
ceremonie – decât o naștere

acceptare sau decât o
sinucidere: înseamnă decizia de a te
jupui singur de învelișul de foc al
păcatului – a te
desprinde cu Duhul de un străin
chinuitor dumnezeu – sau tocmai de a-L
regăsi – într-o dimineață de iarnă – în
odaia învăpăiată a
sărbătorii – pe
eternul – trudnicul peregrin al
sufletelor: Dumnezeu

nimic important cât o
răsucire a lunii ori
soarelui – cât o rotire înspre
culcușul sacru al
vechii lor axe - a
galaxiilor - dar și
nimic de lepădat întru glod
ștergere ori uitare

trăiește-ți viața întru tâlc de
cotor și
încheietură – întru miez de
rost și fîresc – exact așa cum ți-a
răsfoit-o – filă cu
filă – Moșneagul Viforelor din
Piscul de Munte: fără
împintenări – fără trâmbița întronării – fără
horcăieli - dar și fără sufocări de scenă ori
silnice sugrumări - culise ale
zodiilor – ci

exact așa cum – la răsfoirea
Cărții din Munte – ți s-au arătat - ca-ntr-o
viscolită poveste a mărilor – închiderile
deschiderile sau
nesfârșit inimoase – ardent
dureoase - trântirile de
uși

MESERIE

să tragi de somn – până când se
rupe: o meserie pe care
am învățat-o – măcinând între
ele - pietrele de moară ale
amintirii

e o meserie pe care nimeni n-o caută – dar
pe care eu am descoperit-o – printre
înjurăturile sorții

conștiincios și
bolnăvicios de
treaz

ORICUM

orice ai face și oricum ai
combina săracele podoabe-ale
lumii – viața trece – cu
insațiabilă grabă – trece

precum perechile de înfomețați
dansatori ai unui
bal – spre ademenirile
sufrajeriei

nu intra în panică: oricum ai
gândit – oricum ai
croit melancolica stofă – e tot
bine – foarte bine – oricum – pentru că
nu te-ai oprit – și trecând de
mohorâtele străji de prin
colțuri – te-ai îmbrăcat – fie și pentru o
trecătoare seară – în
veșminte de rege

nu există om (de știe el asta ori
ba – e cu totul altă poveste!) fără de
clipa în care trâmbițele sună
încoronarea: apoi
toate se retrag – stoluri cuminți – la
locul lor – iarăși adânc vegheate de
mohorâtele străji de prin
colțuri

ARMONII ȘI DIZARMONII

ai fost cu mine și te-ai
oprit: nu m-ai mai
cunoscut – te-ai lăsat de privit – sau
ceva miraculos ți-a
priit?

nu mai sunt miracole – decât
potrivirea perfectă a
entuziaștilor bolovani în
aiuritor spiralatele coaște de
melci ale
arheilor – nu mai sunt
miracole – decât vibrația vesel alarmată a
copacilor – la intrarea lor triumfală – în
peștera lui Aladin

oamenii îndoielnici nu – oamenii
îndoielnici nu se mai
potrivesc – cu nicio
cheie – la interzisa - pentru ei
odaie a minunii

BUCURIA CĂ AȘ FI PUTUT FI CEEA CE N-AM FOST NICIODATĂ

mă bucur mult de ce aș fi
putut fi – dar știu bine că n-am
fost – și nici n-am să ajung a mai
fi – vreodată

mi-a înghițit un balaur
copilăria (pe toată și
din toate părțile vârată-învăluită-n gâtlejul cel
înfocat și hulpav) – dar nu mi-a
înghițit și
mocnită – bucuria de a mă

închipui să fiu – ceea ce nu am putut fi și
n-am fost niciodată – din pricina unei
întoarceri prea degrabă - a cheii
ceasornicelor lumii

ÎNCURCĂTURI

nu-mi mai înțeleg nici
visele – aș dori vise cu
subtitrare: l-aș vrea pe
directorul cu visele – ceva mai
responsabil de ceea ce-mi trimite – ca să-nțeleg
dacă ele – visele - sunt ale Bunei Vestiri – sau
ale Celei Rele

...e penibil zău – până și-n plutirea altor
lumi – să-ți tot încurci stânga cu
dreapta

ATÂT DE TRUDIT

atât de trudit – atât de
trudit – peste orice întruchipare și
măsură a trudei: aș vrea să
dorm – dimpreună cu
stâncile – aș vrea să mor – dimpreună cu
copacii și florile...

...atât de trudit – atât de
cosmic trudit...

DE CÂTE ORI

de câte ori ies eu printre
copaci ori pe malul
râului – începe să
fulgere – să
tune și să
plouă: asta mă face să înțeleg că
eu sunt zeul pădurilor și
apelor – pe care entuziastele
respectuoasele stihii vin – într-un
suflet – să-l salute

mă îngrozesc numai la
gândul: ce gălăgie va fi – când
(ca orice stăpân responsabil și
conștiincios) voi muri: se vor trezi din somn până și
paznicii izvoarelor – paharnicii
stâncilor – ori
clopotarul florilor...

TREI MELODRAME DOMESTICE

I-ape șubrede: aștepți să se găurească
undele – pentru a afla
cândul

II-copacul roșu peste oala

verde: zdrăngăne alarmant o
întregă cazarmă trezită – de câte ori
pășești în bucătărie – cu
gânduri jupuite de pe
oase tulburi

III-de ce-mi bagi în
vis – apă? – nu-l
boteza – e
vis nobil: ia-l de
torțile cerului și vâă-l în
pivniță: acolo – în mijlocul mișunării
spiridușilor de foc – se va
limpezi – apoi se va face
zeu – acoperindu-și fața cu
delirul mucegaiului
galactic

OMUL DIN SPITAL

omul din spital: hârdău cu
urdori sfinte: atâta
sânge – atâta
urină – atâta
scuipat – atâta
hoit umflat și atâta
suflet dezumflat

despre suflet nimeni nu
zice măcar că ar fi

îngălbenit – vestejit – ori
cine știe – chiar de
multișor – cu pașaport în
regulă – de neaflăt
plecat

BURLESCĂ MARTIROLOGICĂ

uite – luna asta
n-am să mai accept bocanci în gură și nici
nu mai pun picătură de
otravă pe limbă – să văd
cum stau cu
valorile reale ale digestiei
martirajului?

HIMERA LIBERTĂȚII

între șase și șapte
dimineața – Himera Vie a
Libertății măcelărește
frenetic – cu
abia trezite din teci – săbiile
fulgerelor – grija funebră a
ordinii

apoi – deodată
sughiță și dispăre – strivită sub
cizmele grele ale
realității

CÂNTECUL MEU

și ce dacă m-apucă pe drum
seara? – voi trece dincolo de
seară – vâsli-voi
cu toate puterile mele – din
aripile deznădejzii – și voi
invada întreaga noapte: nici logostelele – nici
toate pulberile aștrilor nu-mi vor sta în
cale – atunci când
mă voi năpusti în toiul
potopului de raze ale cerului – și voi
începe să-mi cânt atât de
puternic psalmii – încât îngerii se vor
împrăștia speriați – ca smulși de
furtună – care încotro – lăsându-mi
liberă cale spre Castelul
Divin – luminat trist de cea mai înaltă
lacrimă a ultimului dintre
serafii Lui – ultimă
strajă rămasă la
Porțile Mâhnirii Celeste – în
Calea Cântecului meu – Cântecul meu cel mai
aprig și mai cumplit – sporit
vălvătai – mai
aprig Cântec decât toate
frământatele oști ale
văzduhului

ACTOR

încă de la sfârșitul
somnului îmi pregătesc - solemn și
grotesc – teancul de măști și
vopseluri de față – pentru
o nouă dimineață: să mă
confunde oamenii ce-mi vor veni ca
preajmă – să-i înșel să mă
primească printre ei – cu larmă
vizibil și
sonor – ca pe
unul de-ai lor

...și asta – pentru
o zi întreagă și
vie – ca într-o mereu înnoită – nevinovată
copilărie – până hăt noaptea târziu – când
din nou – ieșit de mult de pe
scenă – eu singur – eroic și
însumi o să fiu

...aceste trucuri străvechi îmi vor
folosi și înainte de
moarte – pentru ca dintre
straniile duhuri de
dincolo să-nvăț a părea
parte – iar sfinții
primească-mă cum numai
prinții sunt întâmpinați și
slăviți - de oriîncotro vor fi ei iscați și

iviți

...a fi al vieții și al
morții actor: o artă pentru care
am învățat și îmi place – alternativ – să
înviez și să mor

II-PUNCTE COSMICE DE VEDERE

PUNCTE COSMICE DE VEDERE

când se cutremură - pământul
de fapt – face dragoste
secretă cu o stea – și a ajuns la acel
extaz cosmic - dincolo de care
nu mai există nici
oameni – nici viață nici
moarte ori prăbușiri – nu mai
există nici măcar el
pământul: stăruie în
văzduh doar parfumul acelei
stele – mândră de
dăruirea ei și care
cochetă – acum
acolo - murmurând un cântec de
raze - se privește – distrată - în
oglinda micului cataclism de sub
ea

dar nu vede nimic – decât
amintirea acelui moment de
cutremurătoare
bucurie

ARGHEZIANĂ

știi că vreau – înfierbântat și în
taină chiar mă
mândresc – năzuiesc din toate

colțurile ființei de tot – să-Ți fiu prieten - frate sau
nepot - dar
nu pot: sunt încă acum doar o
chircitură – o ploioasă leșinătură de
om – zguduit de toate spaimele și
nădejtile – orfan de
lumină – văduv de-o
întregă săptămână – nărauit la
nisipuri și
dune – la
neînțelepciune – încercuit
biruit năruit de cea mai banală
furtună lăfăită pe ceruri și-n
strună

sunt doar
umbra – proiectul abia întrevizată prin
eoni și ere (pe când gadinile toate - Copacul și
Cristalul - abia se învățau să tacă
sublim ori numai să
zbiere) - a ceea ce voi fi fost
cândva: pân-atuncea și iară – mai
va

nu mă lua
prea tare: lasă-mă în ritmul ăsta bătrânesc - de
vals printre stele – lasă-mă în
apele mele – și așa tulburate
puhoai de
lacrimi – umilite patimi – întru neputința de a
sta la porțiță după
treier - nepăsător ca un greier – de vorbă cu

Tine – ca și cu
mine - bătăindu-mi picioarele
amândouă – deasupra de aștri și
ouă – într-o continuă pendulare – măsurând astfel
vremea viscolului cel
mare - până când
nu va mai fi nici amintire de
vreme – ci numai
Hristos se va îmbrățișa pe
Sine – cu toate cântecele de la
mine - și neclintit întru seninătate
își va degusta înalta-i lumină și
singurătate – preistorică - numai
taborică

lasă-mă în firea mea de
nepricepere și de
om - cât mai tragi Tu – printre stele – un
somm: nu mă grăbi prea tare – pentru că
se poate să surzesc – să
orbesc – și nu de uimire ori slavă – ci așa
într-aiurea – precum o amărâtă de
babă – zgribulită printre
săracii cei mai săraci din pridvorul Tău
și uitându-se – ca proasta – în sfântul ei
zgău

...și – deh – am și eu
încă – orgoliile mele: la sărbătoarea de
Frate – vreau să apar – ca
tot omul – îmbrăcat cu de
toate

ÎN RAI

în rai trage curentul – bate
lumina - vraiște!
pădurile de pe margini
nemărginite nu-ndrăznesc să lase vreo
umbră – doar străfulgerări
uimite

sfinților tolăniți le este lene să se
ridice de la rădăcina copacilor trei – să-și mai
tragă vreo aureolă ceva
peste ei

dar în rai nu poți
răci – căci ard prea multe păpădii și
lumânările și mere roșii – prin pomii
bine-crescuți – înviați și
vii

disprețuind cultul smaraldelor
ierbi - trifoii rege-ametist e un pic
trist – da-i trece
imediat – pentru că se simte – până la
a zecea sferă de
foc – Singurul
Artist

libelula (calul dracului...) testează
terenul – zburând cu smucituri grozav de

intimidate – cu totul
noi - din corolă în
pagubă și
înapoi

...e atâta liniște încât
cresc străbunii din
pământ – recoltă după recoltă – către
cei patru sori – până la Noul
Legământ – și apoi
s-au făcut - toți - chiloși
moși-strămoși (cu
caili trecând ca un
sfânt gând - prin
pletele-n vânt ale Lui
Dumnezeu): cântec de
ninsori

...fân din rai – fân din
rai - nu cărați la
serai?

...s-a făcut seară
împărătească: privighetorile aruncă – prin
văzduh – sulițe de raze mistice - către toți
ne-cuminții: toți șerpilor
să se facă iască

pe aici totul e doar
aur și agheazmă – ba
vădit – ba într-ascuns – să-I fie
Domnului – totul

înalță mireazmă

UȘA NEȘTIUTĂ A REZERVEI

pe când dormeam – cu lumina stinsă și
fereastra larg deschisă (plasa contra țânțarilor era
perfect funcțională – splendid
închizătoare de lume!) – la
patru dimineața fix (noaptea își etala cele de pe
urmă înverșunări ale
beznei) – am tresărit
deodată și am văzut înăuntrul
camerei – în dreptul
ușii rezervei mele - cum șerpuiește și se
zbuciumă o femeie de ceață
contrariată – cu buzele mișcându-se spasmodic: „pe
aici se iese – nu-i așa?”

eu am bâiguit – buimac de
somm: „ce spui?” – iar ea: „ce
cauți aici? – nu ieși? – ce
aștepți?”

se pare că pe la mine – în rezerva de
spital numărul unu – era
ieșirea din
acest univers: pe când eu mă ștergeam – năuc – la
ochi – femeia-umbră s-a răspândit în toate colțurile
deodată – s-a năpustit apoi spre
fereastra deschisă larg și
dintr-odată s-a topit – printre

ochiurile plasei contra
țânțarilor...

dintr-odată s-a făcut
dimineață: pentru mine nu mai era
nimic de făcut: ușa spre un nou
univers se
trântise cu violență – iar aici – în rezerva numărul
unu - năvălea o nouă
inutilizabilă zi de
coșmar

OPERAȚIUNI MISTICE

*în memoria mamei mele (bucovineanca!), dusă la
îngeri pe 1 Decembrie 2014*

am tăiat în Stânca Logos-ului – Poarta
cuvintelor: se scurg
turmă îngrozită a intestinelor – din
revelația peșterii spintecate

în dimineața agheasmei face
baie Sfântul Duh

a bătut la ușă Străina – și
crivățul – pe loc – a clădit patru
turnuri de pază – în jurul
mâhnirii

pe câmpii de gheață seceră

blestamate – duhuri
întârziate

nu mai am loc la masă – decât
pentru Muntele Potirului

nu mai am loc în privire – decât pentru
amintire

peste hotarul de ninsoare al
clopotelor – trece Regina: armatele
frigului au căpătat – în sfârșit – un rost și o
dimineață în plus

să legăm toate
limbile – într-un
singur foc

de acum încolo – conjurația
stelelor a căpătat forma
cununii Ei

7 Decembrie 2014

INCENDIUL PĂDURII

ceasul păsărilor ascute cuțite
drepte – în vârfuri de pomi: pe care
iudă vor tăia?

Hristos – livid gânditor – aburește noi
văzduhuri și zări - printre

lăstari

suspină: El știe

oare mai puternică decât Mila – e
Legea?

Hristos dă foc pădurii – cu tot cu
copaci – Lege și
păsări

incendiul atotcotropitor al
Iubirii

NORI, COPACI MILIARDARI ȘI LEGI

se strâng norii – cu gând să m-alunge de la
fața luminii

nu știu când vor ajunge atât de mânioși
norii – încât răcnetul lor să mă-ngroape
din nou – în
vizuină

deocamdată – asist la baletul dement al
copacilor – dispuși să facă
orice – întru vină - numai să fie lăsați cu
traiful – neștirbit - în
rădăcină

dau – sărmani cerșetori miliardari - din

neputincioasele lor mâini - pleoștite și
groaznic mototolite
verde: da - sunt gata să renunțe - pe
nimic și pe nenumărate – la nesfârșite
mormanele comorilor
atât de meticulos înmulțite și atât de
frivol frunzărite

curând va fi beznă – curând
lumea va fi năpădită de
noroase – legile
văzduhului

aici – pe pământ – stăruiesc doar
vaierele celor care s-au crezut – o clipă
netulburați – atotputernici
stăpâni

ACUM ȘI ATUNCI

nimic nu mai poate fi ca
înainte: m-am
născut

acum mă ocup cu
dividendele pe care le
împarte – excesiv de darnic
moartea

acum sunt un câștigător al
unui singur dezastru

incredibil

atunci când totul se va furișa spre
sfârșit – voi fi
cu totul altceva decât
cred

UNIVERS ÎN JURUL COZII

primăvară pleoștită – suferă de
gastrită și de
rahitism - cu un picior în
veșnicul prag și cu celălalt – înafară de
orișice anotimp

pășările cântă total
dezordonat – pe sărite: sar din ramuri de
copaci țândări de
aștri – spărți cu
ciocanul - odată cu vaza de
smarald – din sufrageria lui
Dumnezeu

sub perdelele groase de
nori – se aud excesele deșucheat-erotice ale
zborului de cocori

tot universul e pregătit - de
veacuri - să dea
mită – în speranța că va schimba
ursita și mersul

istoriei – precum și sârma și bobii la
sită - dar mituitul cel încă
nemituit - refuză cu
încăpățânare să se arate
darnicilor escroci - toți infinit
lacomi - cu priviri
stângi – spumegeați la gură și
nătângi

univers rotit în jurul
cozii – univers în care speră și
se dau de ceasul
morții - toți
nerozii – toți irozii și
magii

vidul se copiază și
răscopiază – fără energia
creației și invenției – la
nesfârșit: îți voi trimite – cât de
curând – o
copie a îmbrățișărilor noastre de acum o vreme
nevremuită - nicidecum și
niciunde îmbrățișate – doar conștiincios
după furtunatice valsuri de
viduri – copiate

necruțătoare – sărbătoare a
înfrângerilor - puse la
dungă și cu maximă pedanterie
pliate

...și uite așa – într-un haos perfect
dizarmonic – zi după
zi – continuă surogatul de
viață a lumii: cangrenata zare i-a fost
amputată – la fel interzisă i-a fost și
sarea din bucate – s-a
împuțit de-atâtea boli - dar
mai cu seamă – nimeni nu dă
semn ori seamă: spânzurat de-un cui
pe jumătate ieșit din uz din auz și din
perete – atârână
universul în ramă – dar pe cel fără de
seamăn - nimeni nu-l mai ia
în seamă

...ce-i cu greva asta totală a cuvintelor și
planetelor – cele altădată jucând pe degete
soarta luminii și a
fetelor?

AM SĂ MĂ PLÂNG LA AMBASADĂ

am să mă duc la ambasada
pustiei – și am să mă
plâng de zi și de
noapte – de
elucubrantele retorici
lunare - de
privighetori și de
șoapte

am să mă plâng – mai
ales – de o prea viforoasă
chitară – care pe valurile ei
umflate-nfocate – mă urcă – în
fiecare vară – până în piscul zănaticei
zburatissimei cruci – și
înapoi tot mă scapă-n
ocară – în viața
tuberculilor – iară și
iară

III- SONETUL CEL SFÂNT

*“SONETULUI i se restaurează, prin renașcentiști - după moda/rețeta petrarchiană (binecuvântată Terapie!) - valențele soteriologice, prin **Magia Armonică**, dar și prin aceea a **Rigorii-Logos** - dar, mai ales, prin **SIMBOLISTICA** (direct cosmo-divină!) **RESURECȚIONALĂ**, a cifrei 12: 4 X 3 încifrează, de fapt, semnificația adâncă a reîmpăcării Dumnezeuului-Demiurg, cu Omul, a Pământului (4) cu Cerul (3). Și credem că nimănui nu-i poate scăpa dubla simbolizare numerologică a acestei soteriologii, din **CONSTRUCȚIA SONETULUI**:*

*1-pe de o parte, **RIGOAREA DEMIURGICĂ a celor 12 stihuri** (ultimele două versuri marchează concluzia/”**morală**”, cu accente definitive/implacabile, **divin-vaticinare**) - pe de alta:*

*2-**NUNTA-HIEROGAMIA**, întru **SFERA PLATONICIANĂ**, dintre catrene și terține ...!*

*(Sonetul de întemeiere, cel italiano-provensal - este profund creștin, fiind conceput chiar sub Semnul **CRUCII**: catrenul 1 își caută terțina 1, catrenul 2 își caută terțina 2 – **ÎNCRUCIȘÂNDU-SE!**) - cf. Adrian Botez: “**Soteriologia Iubirii. Imn al gloriei re-trăirii sinelui în universul creației, prin iubire divină: volumul <<Fiind>>, de Theodor Răpan**”*

ÎN LOC DE SMARALD

pribegind prin crânguri de mătăsuri verzi
miresmat de vânturi rourat de lună
nu te temi regatul în priviri să-l pierzi:
cânți zânelor rele ce-ți șopti cea bună

zboară-atâția îngerii – păsări prorocesc
în perfecte-armônii – Dumnezeu falsează:
arabesc de dansuri ielele-nserează
miez de-apoteoze prinții părăsesc

toți suntem copacii copleșiți de lire
toți ne naștem astăzi dincolo de fire
fără zi ori noapte – fără nimicire

în loc de Smaraldul – Sacrele Safire
...de atâta cântec aștrii se îmbată
se încurcă-n zodii Lebădă Curată

AMURG

iubiri catifelând 'nalt glăsuirea lumii
suind în străluciri solara epopee
precum deschide-se corola dumnezeu
când drept deasupra ei stâlpesc colunii

nu pe maidan – nu-n bunget e Graalul:
e-aici – în fața noastră de-ospeție
noi înșine – iubind cu bucurie
ne îmbrăcăm în Crist – lepădând halul

e cântec – e iubire – rug de har:
de ce să cauți cu dinadins sisifici căi?
de ce scobind păcate – să-ntorci văi?

îngenunchezi la poala simfoniei-munte
iar lângă fruntea-ți simți o altă frunte:
e Crist – în ochi îți caută magicul său dar

FLORILE DE LILIAÇ

candele de liliac – îmbuibări de flori
ard episcopal văpăi – violeții nori
abia moțăie salut când vântoase trec
numai soarelui-i zâmbesc: vremii nu se plec'

cu atâta boierie tufe se sumeț
umilind pe câte-un înger – sărman cântăreț
asta-i lumea – ăsta-i prețul vieților ce curg
unora nu le ajunge un singur amurg

oamenii-și caută norocul în marea florii
dar în ceruri e tăcere – se aprind păstorii:
verii cosmici - preațâfnoșii – călători în stele!

...urci cobori sau bei miresme – nimeni nu te-ntreabă
rămâi pururi singuratic – altfel decât ele
tragi nădejdi: măcar Hristosul să-ți afle vreo treabă...

NU E A BUNĂ

urgii și cețuri hoinăresc demente
printre lumini și lumile urgente
se face seară-n revărsat de zori
cocorii se izbesc de lună și dau chiori

nu e a bună crâncena vântoasă
țipând cu glas de huhurez vâscoasă
felii de stele-mi împănară mintea
aur s-a fost albit visând argintea

strigoaie zi se întâlni cu noapte
nu se salută nu rostesc nici șoapte:
de ce ai dat celest orfelinat

pe ligavi aștrii vâslind disperat?
... muzicianul surd și ciung transpiră:
în neputința-i toate îl inspiră

NELINIȘTI INUTILE

s-ajung' din urmă umbra ceasului secret
își istovesc isteric vlaga păsări și copaci
în dârdări de epileptic duh ascet
își farmă forme-n gălgâiri brotaci

un dionisiac război de broaște
și flămânziri de vâlve înjosite-n hoaște:
cu cât se zbat – cu-atât se tulbur' ere
se-adună praful de prin voci și-artere

nu mai goniți prin arătări și basme
din feți-frumoși au fost rămas doar iasme
să nu mai vreți să fiți ce ați visat

voi resemnați-vă în semnături de stat
...nu mai ciopliți la chip – nu murmurați:
îngrijorări habotnice nasc apostafați

FÂLFÂIRE DE CORB

un corb trece-n zbor cernit spre pădure:
o va aprinde-n urgia văpăii
acolo-i e vatra înaltă-a odăii
...corbul rubinul e dus ca să fure!

e mult întuneric și grea fâlfâire
iar gându-n incendii cumplite îmi arde
din febra pădurii s-adapă-nalt Mire
pogorât din țării și vecii salonarde

lumina vestirii e-n jarul din piatră
și viața – ca moartea – îmi fost-a mulatră!
deschidu-se porțile-n cer prea ușor

să-mi arate amurg m-a răpit-a un nor
nu am tălmaci - tălmăcire să-I dau:
pentru tot ce făcut-am și-acuma iar vreau

LUCIFERISM ÎNFRÂNT

păduroase dealuri – încrunțată seară
strălucind pe frunte mistică tiară:
a trecut o viață – a trecut și-o vară
umilit de veacuri – făcut de ocară

nu vă cer hlamida să mi-o puneți iară!
întru frumusețe doar am ostenit
întru întrebare – răspicat de clară
dând de-a dura zeii – pe unde-am venit

hohotind prin ceruri – până mi-a tihnit!
ce să cer măririi? – singur m-am mărit
pân' ce focul stelei din frunte m-a fript

pân' ce lunecușul aștrilor m-a frânt
și în iadul firii m-a închis și-nfrânt
...în pielea văpăii – cât îmi e de strâmt!

ÎNGROPAREA TALANTULUI

s-a plodit din flăcări straiul meu de viață
cunoscut de Nessus – încercat de Hercul
dar numai prin bezne mi-am târât povață
cioplit om-văpaie – m-am sleit tubercul

nu de suferință – ci de umilință
se-ncovoiaie vrejul firii de puțință:
i-am plesnit lăuta coardă după coardă -
sceptra mea molatic poticni în joardă

câtă socotință – vis de biruință
vor fi ursit îngerii scări de Bethlehem
dar firea beteagă nu și-a dat silință

soarta stă chircită-n mucegăit ghem
...uscat înainte de-a-nflori-n văzduhul
chel de nervi – degeaba-ți dete Hristos duhul...

PARADOXURI APOCALIPTICE

parfum rituos de fructe – galbeni aburi de iad
smaraltele din frunte se vestejesc și cad:
grădina vie-mi umplu mii șerpi înmiresmați
demoni frumoși ca visul se-ncântă secerăți

e-o dulce nebunie-n sfârșitul orgiastic
Sybaris și Gomora se-ngână-n mit sarcastic
fă-ți din amurgul cosmic o nobilă cadână
în sânge frumusețea să-și ispășească vină

păgână opulență din hoituri se îngrașă
pendula nimicirii – când sfântă când abrașă
ucide mirii-n nuntă pe crucea geografiei

se lăfăie Satana în noaptea-apostaziei
...polii-androginității-ntre ei efeb se schimbă:
de lene și oroare – Hristos își uită limbă!

INDICAȚII PREȚIOASE PENTRU POEȚI

săraci și singuri – unde-i fericirea?
grădini de rai sub scăfârlie – „niet” pitac!
poate m-o fi-ncercat vreun junghi de-i zic „iubirea”
dar când mă uit în pungă – tot un drac!

să tot încurci cu pana soarta lumii
croind nădejdi acolo unde-i spumă
să fii Poet – când n-ai nici banii strunii:
ca și când morții vrei să-nvii cu-o glumă!

fii orb de tot – nu doar în inspirație
ca să nu vezi Molohul covârșirii:
de-ai fi o varză pusă la murare

ai fi mult mai pe plac desăvârșirii
...sunt vremi acestea – drag Poet Sublim
când locul optim ți-e în țintirim!

HRISTOSUL MIT DE CONIFERE

heinizând prin zațuri de iubire
lânced încerc tăișul de verbină
ascet crepuscularelor clavire
extaz ard cerul candeliei despină

e-o mlădiere-n aer și-n răcoare
e-așa severitate-n candelabre
încât topit-am masca de cadavre
trist arlechin – icoană de pahare

grăbiți: veninu-n gușă se scufunde
apoi prin limbă-n lume se despice
ard pe altare verb de haruspice

și-o liră delirând licori imunde!
...o – rază de ambrozii melifere
eu sunt hristosul mit de conifere

DESPRE DRAGOSTE

plicticoasă și ploioasă – viața mea
a trecut de n-am știut-o – piață rea!
șapte piepturi – șapte inimi și o stea:
nu-ndrăznit-am să-i închin lumina mea

hoinării printre cețuri – năzăreli
în poiana Afroditei – doar cârteli:
șapte munți prefăcui în bani mărunți
feți-frumoșii au ajuns acum cărunți

câte ceruri – câte raiuri au rămas!
n-am urcat și n-am crezut în sfântul vas
amânai trei poiene fără mal:

fiecare-n vârful ei avea Graal
...cine-ocol dă iubirii – s-a uscat
se scufundă sub uitări – blestemat

...fără-extaze – furtuni cosmice și risc
n-ajungi sfânt – nici om – nici măcar vasilisc!

COMMEDIA DELL' ARTE

lumile se iscă - umflă orice clipă
porunca luminii ajuns-a risipă!
bulele de aer farmă regi și ziduri
orientul măștii - blufful fără riduri

un talcioc și scenă neagră-a nebuniei:
se clonează chipul morții - cununiei!
arlecchin' pictează galaxii de lacrimi
colombina-n spasaturi își sughite patimi

o cetate în răspăr – raze-improvizate
tragedia unui măr – și dureri de spate:
tot se vinde în bulbuci iadului pe fugă

nimeni nu se sinchisește Hristul ce îndrugă
...ce-ar putea din fum și farduri să rămână?
mască viața: vană orice săptămână!

...un Dulgher spetește vorbe în nisipuri
sângele-i se varsă darnic peste...cipuri!

JOCUL CIFRELOR

sus de tot – din vârf de piramidă
Satan privește furnicarul lumii:
e bântuită sumbra lui hlamidă
de trăsnete - schimbările furtunii

pionii s-au jertfit în alb și negru joc
nebuni negociază cu ultimul noroc
din turnuri regii se aruncă-n vid
vădanele regine se-ascund în propriul rid

crispate-n hohot – beznele transpiră
din sânul lor cel sterp plodind lumină:
toți cei ce cred că Lucifer dezbină

ascultă cântec ianus – din crucea de trifoii
...acum smerind cutremur – nu se miră:
pentru a fi - unu se răstignește-n doi

VAMPIRICĂ

târâș bețivii sângelui s-adapă
toți le oferă carotida vieții
și din beție în beție – precupeții
înfloresc Graalul – dar ceva le scapă

vampirică extaza se pictează
din rai în iad pe scara-nfierbântată:
opiomanii diavoli se rujează
cu cheaguri din licoarea blestemată

secat de suflet dar clonțos arhanghel
zeniturile le-am făcut chibrituri
cu care-aprind scripturi și tetravanghel

în nopțile strivite dintre mituri

...e-atâta-nțelepciune blând-șerpească
încât Hristosul uită să se nască

INVERTIREA POETULUI

mintea-i e schiloadă – soarta vătămată
zgurile din stele i-au nins în priviri
o leprozerie – arta-i vinovată
cochetând cu diavoli printre trandafiri

uită să respire – năzuros din fire
râvnește să-nchidă soarele-n cuțit
printre sinucideri și cerești delire
își găsește vreme să pară smerit

spânzurat adesea între nori și glie
între-otrăvi și dorul de-a fi ipocrit
își contemplă crima – ba o și răzgâie

ieri deasupra prăzii a bocit cumplit
...scârbit – Domnul arde-n taină cu-o făclie
rețetele toate de demiurgie

IMPROMPTU

rânjet ploios pe chipul de-mprumut
al Marelui Judecător vexat:
l-am supărat prin speech-ul meu ținut
la steaua care m-a persecutat

plodesc energic erezii - noi dogme
sub care-orbitele cabrează – trântind aștrii:
într-o explozie de liniști solilocve
heruvii se proclamă ars sihaștrii

nu mai accept nici frică – nici supuneri
impun în constelații alte spuneri
vreau să greșesc eroic epopeea

și s-o impun la tron doar pe Medeea
...atâtea răzvrătiri – iubirea mea
încât mă mut mereu – din stea în stea!

DECADENȚĂ UMANĂ

nobil ciuruc mânăstiresc – matroz de cer
te-ai chifligit de frică și teroare:
tămâia nemuririi - nas de rinocer
ți-a-ncovoiat – și-ntre-omoplați răcoare

din mii de vii - alunecând vecii
în labirint îți pierzi miros de rosturi
abrutizat de inutile posturi
contempli cărnuri flasc-liliecii

și răstignit și deșelat – dăbălăzat
umbra-elefantului gușat – trapez ratat
ești doar schilodul de serviciu al tăcerii

printre putridele caverne ale verii:
nu om cărunt – ci bisulfat de luturi

ajuns-a cel atunci născut de fluturi...

RESPIRAȚIE GREOAIE

trecând prin veri cu zăpușeli putride
las câte un adio sub fiecă copac
ceasuri se-mpodobesc cu crisalide
stoluri de mierle văluresc sărac

condur umil la bal dumnezeiesc
am fost pierdut de zâne-n ghicitoare
să-mi aflu liniști în zadar trudes:
oricând dintr-un răspuns sare-ntrebare

ape-ntârzie în oglinzi miracol
munți horcăie regretele târzii
nici îngerii nu se-nveșmântă-oracol

iar Maica-și caută mortul printre vii
...tragic plictis cu numele de soartă
își rupe cheia-n broasca de la poartă

PE-ATUNCI

pe-atunci purtau toți sfinte nimb-pălării
picotea în amiezi levănțică
și plozii și zeii-mpărțeau jucării!
...în vrajbă se-nchide azi Dama de Pică...

valsul pe-atunci era muzică-n stele

otăvi și trifoi – căpătâi al Fecioarei:
se putea – se putea făr' de rele
în hatul luminii – la capătul boarei...!

trădând colombine – vânând arlechinii
joc ați stricat – pângărirăți trist viața
rămânând cu-o nesfântă - cu frântă paița

momind și-asmuțind din vecie rechinii!
...de ce vă tot țineți de torțile lunii
de ce-nsângerați toți nebunii?

JUSTIȚIA TOAMNEI

câini cerșetori pe lângă restaurante...
unde-astă primăvară ardeau muguri
acum șuieră vântu-n foi uscate:
stol – grauri peste vii fără de struguri!

băț făr' de vlagă-i tot ce era lujer
zdrențe fantastice vaică ră ogoare
în loc sceptrul păpușii s-ardă-n soare!
praf explodează: Hrist ajuns-a slujer...

păduri orfane plâng mocnit spre-adâncuri
cumpăna galbenă s-ardică înspre cer:
pe toți ne-acuză – procuror sever

iar Dumnezeu se ghemuiește-n stâncuri -
se-așteaptă fulger din orișicare pisc:
chiar mântuirea - a devenit un risc!

APOCALIPSĂ

se sting blânde lumini din 'nalte steme:
făclii sunt oamenii ce ard în vechi păcate
văzduh se-aprinde-n vaier și blesteme
munții nu vădesc sfinți: doar guri spurcate

bocește Hrist – iar câinii-i urlă-n cale
se mistuie copacii în explozii
ne-mprumutăm și ne ucidem bozii
o piață-a cărnii vii – și numai jale

morții nu-mi dau mormântul să m-ascund
setea de crimă varsă bale-amare
femeia naște șarpele pe prund

pământu-a otrăvit ultima floare:
copil pe tată spintecă și mușcă
iar sângele de mamă-i doar o dușcă...

ORIGINEA ȘI NATURA FLORILOR NICOLETE[¹]

¹ - În erudita sa lucrare *“Lumea Nouă și Spiritul Creștin”*, abatele spaniol Bernardo Gaizca Mendieta y Savayo y Alcántara (explorator, predicator cu nădejdi de convertire a „*sălbaticilor*” incas, dar, în primul rând, conquistador, în numele Coroanei Spaniole) scria, pe la 1633, aceste stranii fraze, aproape blasfematoare (unicele cuvinte scrise, despre ceva care plutește între real și irealitatea sacră – „*las nicolettes*”): „*Există, pe cursul superior al Amazonului, în plină junglă, un soi de plante incredibile, care plutesc la suprafață doar în zonele de maxim risc ale vârtejurilor apei, ca niște formațiuni-insule de lumină: deși aflate în bătaia soarelui și în mijlocul apelor, ele nu se sinchisesc nici de lumina soarelui și nici de puterea apelor vijelioase și rotitoare, pentru că ele par a avea o lumină proprie, ca*

La cataractele Nilului, ori pe vâscoasele
Amazonului ape, mistuind gliei oasele,
Nălucesc extatic plauri cu maharajahe flori,
Arzând mistică lumină – nici forme și nici culori!

Flori sacre: Sfântului Duh – surori!
Cei ce se-aprind torțe credinței le-ntrevăd, uneori:
Precum crinul să-ți fie iubirea, și încă-i puțin,
Pentru-a zări, câtuși de cât, gura de rai din amin!

niște snopuri de fulgere (APARENT intermitente – de fapt, eu cred că era doar senzația ochilor mei obosiți!), care te fascinează. Oricât te-ai apropia de ele (dar este aproape imposibil să te apropii, la mai puțin de cinci stânjeni!), nu vei putea să distingi vreun contur clar, vreo diferență clară, între petale, sepale, stamine, dar nici între o floare și altă floare (par a fi adevărate întruchipări ale aseiței Sfinte Treimi!): ele îți apar doar ca niște pete de lumină atât de intensă, încât aproape că te orbesc. Mie mi-a fost imposibil să stabilesc dacă sunt plante sau animale, dar, din pricina fixității luminii lor (chiar dacă avea aparențe de intermitență!), am decis să le numesc <<plante>>. Pentru că eu cunosc limba sălbaticilor celor goi, care locuiesc pe malurile Amazonului, i-am întrebat despre aceste creaturi plutitoare și atât de ciudate, ale Domnului. Întâi, s-au uluit, pentru că, spuneau ei, nu orișicine poate vedea <<las nicolettes>>. Numai cei care sunt, spuneau ei: <<cu ochi de zei>>! Apoi, plini, deodată, de un respect deosebit, față de mine, au îngenunchiat în fața mea. N-am mai reușit să scot nimic în plus, de la ei, despre aceste stranii arătări, numite, de mine, <<plante>>. Era evident că nici nu știau mai mult: erau, doar, cuprinși de o teroare sacră, la simpla evocare a numelui acestor năluciri acvatico-vegetale !”. Niciodată, de la scrierea aceasta a abatelui Bernardo, nu s-a mai pomenit, în vreo lucrare științifică, despre aceste ciudățenii, pretinse <<flori-plante>>. Nimeni nu le-a mai văzut, nimeni n-a mai crezut în existența lor...Și, totuși, ele, „las nicolettes”, există, undeva, pe cursul superior al, cel puțin, Amazonului – dacă nu și în alte zone de risc divin, ale eternității apelor lumilor!

Liniștile-amurgite se tolănesc peste valuri:
Nu-i închipui, azi, Dumnezeului - semne, ori maluri;
Făpturi, pe serene tărâmurii, sunt numai serafii,

Grădinii pe ape fiindu-i devoți caligrafii!
...Încercat - răul lumii se depărtează, mâhnit:
Arhanghel Satana e drept în lumină rănit!

SONETUL FLORILOR NICOLETE *domnișoarei N.*

Iubirii ne rugăm și Sfintei Luni:
Lumină plouă în Grădina Lumii!
Rugămu-ne aprins, prin munți străbuni:
Pogoare-se, cu-amin, la noi, colunii!

Senina Ei primblare și-o desfete
Maria, pe cărările uimirii –
Căci, pretutindeni, Fiul Răstignirii
Adânc și-a răsfirat harul din plete,

De-au răsărit, văpăi – Flori Nicolete:
E-o sărbătoare-a liniștirii Firii...
...Prin inimi trec amiezile mâhnirii,

Trec nopți și Magi – trec Mistice Duete,
Serafi trec mulți – fulgere violete:
Nici când se trec Florile Nicolete!

ARCAȘUL ȘI DIANA

domnișoarei N.

Vânând argint prin codrii nalți și orbi,
Arcașul s-a oprit într-o poiană:
Volburi de iasme și furtuni de corbi
S-au tras în lături – răsărind Diană!

Zeiței fulgerând priviri regine,
Din cucură-i ieșeau flori nicolete:
„De ce-mi calci codrii și îmi schimbi destine,
De ce ucizi – când poți să scrii sonete?”

„Nu știu – zeiță – stihul să-l înstrun,
Nu știu iubi – știu doar să mă răzbun...”
Isteț zâmbi zeița selenară

Și-a tras din cucură săgeata ei de pară!
C-o floare nicoletă l-a străpuns:
Arcașu,-ndat', prin stih, i-a dat răspuns!

SONETUL DE RĂMAS-BUN

domnișoarei N.

Se adumbrește seara, pe stratu-aprins de flori:
Sunt flori de nicolete – minunea cea smerită!
Hristos e Grădinarul ce, pogorât din nori,
Spre bună-noaptea lumii, a ars rouă sfințită...

Sunt florile Iubirii, născute-n paradis –
Și chiar în bezna firii-și desăvârșesc altarul:

Preschimbă Frumusețea-n aievea, ca-ntr-un scris –
Și cheamă Învierii miracolul și harul!

Sunt florile Nădejzii – prin care îngerii spun,
Spre lumea-ntunecată de-nfrângerii și de chin:
„Nu-adio, nu adio! – ci, veșnic: RĂMAS BUN!”

...Hristos deschide,-alene, în Empireu, un scrin:
Și-a pus deoparte,-o floare, spre mistică privire:
...Nici Domnul Însuși – iată! – nu scapă de-ispitire!

SONETUL CĂTRE MARIA

Acolo unde, greu, aripa morții
Se lasă peste mii de suferințe,
Acolo unde-n zaruri se trag sorții
Celor ieșiți afară din puțințe,

Veghezi și strângi hotarul înspre viață,
Izbind îngerii negri drept în față,
Marie din Spitalul Lui Hristos,
Marie-Maică, blândă-ntru Frumos!

Nădejzii născătoare, tu, Marie,
La căpătâi ne-aprinzi sfântă făclie:
Văpaia-alungă duhul de neant -

Ai convertit zadaru-n Crin Gigant!
...Da, boala cu numire-așa savantă
Lumină-n șanțul palmei Raiul-Plantă!

RESEMĂRI

Neoane furnicând istovitor
Dureri, mâhniri și moarte de speranțe,
Boli galopând cinic pe coridor
Și sânge – freamăt de-ambulanțe...

Harnica tuse duminică-n saloane,
Strivit e gând, sub antica putoare!
Infirmiere 'nalță-ne-n baloane
Silnice picături de amânare!

Nimeni n-așteaptă – toți prefiră-océane
De neputinți, prin ochi și-ncercănare...
La ce să speri, când, între-altar și strane,

Toți îngerii-s bolnavi de gălbinare?
...Târziu e tot – căzut și osândit:
Ce-a fost cândva – acum este oprit!

SONETUL IUBIRII

Iubirea n-are vârstă, nici soroc,
Candelă-aprinsă, veșnic, printre îngeri,
Minune-a învierii – nu-i noroc:
Să arzi deplin! – în loc, greoi, să sângeri!

N-alegi nimic – ci, pururi, ești ales!
În straie scris, precum slava-n psaltire,
Vii, spre altar, înluminat, ca Mire,

Doar glas: n-ai urmă - pasu-ți este șters!

Cine iubește, întru pătimire,
Vădește raiu-ntorșilor strămoși:
O Evă și-un Adam, în ceruire

De crâncenă văpaie – ard frumoși!
...Dar nu te-ajută nicio cateheză
Să sfarmi, uimiri – smerita paranteză!

NOAPTE DE CRĂCIUN ÎN SPITAL

printre-a' durerii riduri multadânci
pe chip se-aprinde flacăra plăpând:
bolnavii din saloane – stând pe brânci
își șoptesc singuri o colindă-n gând

zâmbesc Crăciun cum își oftează Moarte
sunt resemnați pe struna-nalt durerii:
în noaptea asta-s bucuroși că-s parte
din lung fitilul înfocat al cerii

în miez de febre și de aiurare
mizeria e arsă-n lăcrimare:
cad raze peste răstigniri și paturi

din cer Trei Magii-și află-aici cărare:
nu laolaltă – ci pe fiecare
îngeri de Prunc veghează-l între sfaturi...

AMENINȚARE

mai am cu tine multe răfuieli
cu mult datoare-mi ești – lume spurcată:
să-mi dai 'napoi iubirea arestată
întoarce-m-oi din cerești învoieli

puteam rescrie munții cu-a mea liră
puteam s-adăp din sânge-mi toți colunii:
mi-au furat harul hoții și păunii
iar inima-mi 'plinit-a o hegiră

din vii mâinii îmi voi croi nou trupul
de la medine-ntoarce-oi calendarul:
voi jefui la rându-mi raiul – stupul

voi smulge peșterii și inima-mi și harul:
cu-așa vâpăi cumplite voi iubi
încât toți furii lumii vor orbi!

TU DORMI ȘI MORI

tu dormi și mori – cinchită pe-elegie:
va fi în univers ce n-a fost scris să fie –
și printre rebeliuni de constelații
grozav mai știi eu a schimba punctuații

mi-e milă de iubire – cum cerșește
cum caută-anume cer – și nu găsește:
potop de corbi îmi croncăne murirea
a fi prohod li-e munților menirea

tu – piept boier ce-ngădui dilatarea
a Duh de om – până la zee marea –
de ce te târguiești pentr-un suspin

de ce nu dăruiești coroanei înc-un spin?
...aș vrea să plâng pe brâul lui Saturn
dar a sunat un ceas greșit în turn...

STRIGĂTUL VÂNZĂRII

mistice vrajbe-iscat-au vânt al toamnei
ce fost-a an – e agonie-a doamnei
vîneții nori ard brațele nădejzii:
pustiu damnat și arat de primejdii

exasperări în vacuum de-asfalturi
ciori decernând apocalipse calpe
biblii continuă-a ieși din șpalturi
dar Duhul e-ncălțare pentru talpe

ți-ai scos cuvânt uscat din dicționar
apoi l-ai aruncat terorilor hârtiei:
de ce-i iubirea formă-a nebuniei

iar tu mă uiți – mă ștergi din calendar?
...pe strada toamnei vând pepeni și cuțite
iar strigătul vânzării trezește sumbre-ispite...

VENERA ȘI APOCALIPSA

femei-popice hrentuiesc văzduhul
asimetrii devin sfruntări de lege
din toată-alcătuirea iese duhul:
pe zebra străzii doar un câine trece

și sufocați și comprimați de urbe
oamenii-s umbre-n câmpuri elizee
arhitectura Lui stă să se surpe
sexul și-orbirea: schingiuri pe-alee

iubirea ta s-a spânzurat la poartă
paiatele-o bocesc – hoinari pe uliți
trec cei învinși – incendiul numit soartă

ne luminează moartea ca pe-o artă
...vino spre mine – pasăre pe umăr:
n-aș vrea-n Apocalipsă pe Vènera s-o supăr!

ORFEU

să taci în măreție sfânt cuvântul
și cer boltească-se oricare gând:
nu risipi-n cenuși sunet plăpând
nu-l înjosi – nu-l vătăma pământ!

când sfânt rostești e-naltă preoție
munți rânduiești și-nchipuiești oceane:
în roua lumii care va să vie
stăpân pășești și paznic de arcane

fulgerul vorbă se preschimbă-n tunet
delire se rotesc amețitor:
cald izvorăsc din buzele pridvor

păduri de cântec – rugăciuni de chipuri:
așa se nasc luminile de lume
prin poezia zeului din strune!

ÎN AȘTEPTARE

așteptăm – din veci – la vămi de paradis
am trecut prin viață – am trecut prin vis
iar acum pe buze mierea de lumină
e o pregustare: lumea Lui-stupină

păsări trec prin slavă – vești întârziate
dar aici în ceruri veri sunt judecate...
să luăm aminte: gândul cel lăuat
pentru totdeauna – singur predicat

nicio exclamare de acum încolo
doar un rid de raze din ce-a fost „acolo”:
nicio amintire – doar străfulgerare

ca îndemn ființei pentru văzduh tare:
e sublima artă – e suprema vază
o singură rimă – întreaga extază

ISPĂȘIRE

în grosolane cărnuri acum sângeri
sfidând pe salamandra înfocată
ești surd grăirilor de păsări înger
nu vei cânta-n cristaluri niciodată

vuind – nunta metalelor s-a-nchis
pelerinajul florilor se-amână
te-au alungat rigorile din vis
peste primordii noaptea e stăpână

vor trece-n plumb tot alte manvantare
până-nțeleg-vei privighetoarea
până-nvăța-vei iar să-nalți altare:

de rost slova-n nisip ți-a șters-o marea...
...vei pribegi prin timpii ispășirii
deșert fără de crin robești privirii

ROSTUIRE PE DOS

nori deși pe mintea mea se-ncruntă
și tot mai înghețată-i Crucea Firii –
pământ foc apă văzduh nu se-nfruntă:
crima e sfânt liantul nimicirii

curge noroi prin vinele uimirii
abia-și mai poartă fluturii solia:
călăii-au prăbușit în sânge mirii
valsează peste lume nebunia

sfârșit de timp – asasinat de vise
m-au otrăvit copacii cu orbire:
cuvinte mor junghiate-n paradise

iar viața-i tot mai lentă răstignire
...în gândul de-a-L urma pe-Iisus Hristos
am rostuit făcutu-exact pe dos!

NECHIBZUIRE

nechibzuire – nume azi al lumii:
genii măcelărite pe zidire
și pe gunoaie-ntinse-n răstignire –
iar demoni fojgăind – dau ritmul strunii!

în calendare sfinți – călăii urcă!
limba Lui Hrist e bâiguială turcă:
cine-i mai prost – șef de popoare strigă
iar de-i pitic – doar are cataligă!

lingăii predică suiți pe leșuri
cei fără inimi – doctorii de corduri
cei înțelepți – în temnița de greșuri

iar cei viteji – crunt umiliți la solduri...
...uitarea asta fără Dumnezeu
iscă-n deșerturi răgetul de leu!

TRADUCERI

El scrie de zor pe pagina lumii:
viziune și fapte sunt slove-ntr-ales
dar țipătul slovei și sângele strunii
filistinii din noi le acopăr cu fes!

în coașcă de melc ne chircim paradisul
stihia sublimă aflând - o-ngropăm
dresăm veșnicia – 'nadins tunden visul
pe Hrist și Iubirea - blegi câini îi legăm

zvârle-te-eroic în scrumul de slovă
te-nvie pe creste tu - phoenixul scris
uimirii să-i stai neclintit doar la provă

și doar epopei lumineze-ți zăpis
...din cuști – semne-narmate cu migală
smulge-or stihii spre viața lor regală!

SFÂRȘIT DE POVESTE

nimeni trăind n-a câștigat ceva
decât că-i crește-o umbră din picioare:
înmărmurim - nu ne mai știm cumva
dar nimeni nu mai strigă-aici că moare

depozite de pagube-ambulante
și deziluzii umerii ne-apasă:
în loc să creștem aripări savante
ne scufundăm în fierberi de melasă

doar sfinții din biserici lucesc lacrimi:
în demonismul nostru fără patimi
uscăm la focul plictiselii vaste

și ochi și mări și sentimente caste:
trăim martirii ca pe inaniții
cuvintele-s pe ruguri – superstiții

MINUNI AMARE

mai largi și-adânci sunt cerurile toamnei
abia vâslește corbul prin genuni
întrați suntem în visurile Doamnei:
ne-mbie neființa cu minuni

caterisiți – copaci se unduiesc
bocind intrarea oarbă în oglindă
asasinate blânde săvârșesc
păgânii cavaleri – și n-au osândă

iubiri târzii se împlinesc pe zare
bat ceas năuc orlogii dinspre lună
fac cruce piaza rea cu piaza bună

plata umilă-și vede fiecare...
...nimeni pe lume nu-ndrăznește stridă
sus între aștri se-amărăște-obidă

GLORIE

în fața porții te oprește-o clipă
și dă onorul miilor de pași
care-au trecut în nemurire duhul
disprețuind pe-ai șovăielii lași

e-un timp al cuvenitei sfinte glorii:
eroii vieții pân' la cap trăite!
totul e faptă – nu betegi memorii
acum se scriu doar stele răsărite

nu vaiet: clopotele sărbătorii
ardică florile-n împărăție
ființă plină-i doar ce va să fie

la fel cu-arhanghelii ce aprind norii
...Hristoase – binecuvântează harpa
ce-n stâlp uni din nou văzduh și apa!

TOAMNĂ APOCALIPTICĂ

cotcodăcesc alarme de mașini
bieți maidanezi tot șchioapătă prin ploaie
lumea-a-nceput la capăt să se-nmoaie
iar de noroi copacii-s tot mai plini

ce să iubești în astă-apocalipsă
schiloadă și leproasă cerșetoare
când navigăm umili din lipsă-n lipsă
iar morții-i bat în geam la fiecare?

urangutani au urinat lumină
la gura peșterilor de pe stradă
e rană puroiată orice vină

e grea inima-n pieptu-ți cât o ladă
...mormane de gunoi cosmic clădite
îmi cască-n sânge vastele-mi orbite

ARLECHINADĂ AUTUMNALĂ

în valuri de noroi se-neacă noaptea
cât de uscați sunt sfinții din copaci
se-oprește rugăciunea ca și soarta
și vrei să mori și nu mai vrei să faci

orbii vampiri vomită peste gânduri
podoabele de beznă se alintă
chiar demonul s-a plictisit să mintă
ceasul din urmă a căzut pe scânduri

pe cruce Crist tresare printre clisme
cerșește răni și picotește sânge
istoria vicleană nu se frânge

rugini martire iscă reumatisme
...ne-nconjur' capul negrele coroane
iar bufnița adaugă cincii piroane

CONVORBIRE CU DUMNEZEU

sunt mulți pe lume – frate Dumnezeu
care nu au pe nimeni și nimic
și printre ei mă aflu însumi eu:
vreo veste nu m-așteaptă ori vreun plic

fără-așteptare-i inutilă lumea
dar nu de oameni însetez în cuget:
un înger să-mi încoarde bine strunea
să-l învoiești din raiu-Ți fără zdruncet

nu știu de lumea-Ți 'naltă va fi dreaptă:
mai vreau un cântec să înmoi sub munte
mai vreau s-adăst pe cea din urmă treaptă

o piatră să-nfierbânt cu-umilă-mi fruntea
...se-nghesuie într-una toți să-Ți ceară:
eu doar îți pun pe stihuri a Ta seară!

SCHIZOFRENIA POETULUI

„-nu vreau s-ajung – pierdut – la balamuc!”
„-dar dacă – neferice – vei ajunge?
Poet ești – axiomă de năuc
n-ai cine moartea pentru tin' s-alunge!”

„-să mor cu fruntea sus e-un rang regesc
nu vreau să mă-ngropați de viu în bolniți
aș vrea cu sorii să mă sfātuiesc
pe toți cei umiliți să-i fac iar volnici!”

„-sărmane prinț – Poet răznit în vise
vei fi scuipat – cu crucea-ngemănat
tu – voiajor din lume-n paradise

că tu exiști – deja e crunt păcat!
...mai bine orb spre zid bolborosește
în forum taci: pedeapsa pietrei crește!”

VAN GOGH STIHIA

Van Gogh Stihia a dat lege hoardei
rostogolește sorii grei ai țărnei
împoașcă ochiul cu veninul roadei
contururi constelează sfintei – cărnei!

neîncetat el predică în lume
de-s curioase florile să-l vadă
furtuna Lui Hristos s-așterne-n strune:
din cei ce-ascultă – nimeni vrea să cadă

nu-i vremuire – viscol e de-extaze
iar chiparoșii toți visează crinii
cosmos întors într-un albuș de vază:

e nehodina sfântă a luminii
...de-atâta zbucium către Dumnezeu
ne-aprindem toți deodată și mereu

ARCTIC

pojarul de zadar mi-a stins ființa
schelete de voință trag spre-abisuri
nimic din mine nu-și mai dă silința
să dea vederii tainicele scrisuri

mă prăbușesc colină cu colină
munte cu munte mă sfărâm izvoare
cu mine-orgolii nu se mai îmbină
odat' cu mine monarhia moare

sòrii treptat își recunosc fântâna
focul se-nțelepțește în lumină:
oricare patimă-și vomită vina

umbre de sfinți pe acest mal se-nchină
...am chinuit cu-atâta zbuçium lira
dar cânt din sânge-și arde arctic șira

BIET FAUST

când frunzele de toamnă plâng pe vânturi
iar sufletul mi-era fereastră spartă
s-a fost oprit un inorog la poartă:
furtuni se curmă și-aud cerești cânturi

s-a fost întors Iubirea - -o credeam moartă
dar amintirea-aprinde noi parfumuri:
nu știu nicicând ce-mi este scris în soartă
când slovele de foc s-or stinge-n fumuri

dar clipa când în brațe Frumusețea
o strâng ca pe un prunc de zeu zănatic
e-atât de vie – pentru-un bard lunatic:

valsează-extazul cu – plutind – tristețea
...precum biet Faust strig: „oprește – clipă!”
...îngerii mor: rămâne gust de-aripă

DECIZIE

știind că Domnul scrie-n terfelog
orice-amănunt cu aer de paiată
m-am prins să-mi scriu eu propriul necrolog
să nu mă vândă proștii-n cor la piață!

sătul de bârfe de venin și stele
de soartă iude panglicari zăbrele
mi-am fulgerat – pe pagina de carte
viață de Muză-a celor sfinte arte

ce va rămâne dintr-un vis de-amiază
va fi iubire,-extaz și cânt eroic
iar cine-alege-va să nu mă crează

limbric s-ajungă-n târșul mezozoic!
...nu tot cercați lumina de se stinge
pe toți cei orbi dracul în hău 'i-mpinge!

PEISAJ CU CIORI – IARNA

mulgând la sânge costeliva zi
zburătăcesc pe miriști slute ciori:
vor smulge te miri ce din zori în zori
zăbranic peste iarnă-or dezveli

apriga foame s-a dedat zăpezii
stomacul vid s-a-ncrâncenat pe zare
negru sughiț de lipsă-n crucea-amiezii
se-aud croncăniturile amare

pe sub pământ își ascund bocet munții
i-a scufundat mizeria din cer
de frig s-a spart aureola frunții

brazii-s smeriți în bezne de miner
...nici Dumnezeu nici înger nu coboară
până și-n vis – psalmodiază-o cioară

SFÂNTUL DE VINERI

lui Van Gogh

îți mulțumesc pentru-ncăpățânare
arzând pe pânză ca și-n viață - -exasperat!
pe Dumnezeu îl culci în chiparoși – curat
trezit Hristos – numești-l soare-n floare

pictezi cu-arterele deschise curcubeu
fierbi sânge pe pământ precum și-n cer:
pe pânză-nghesui zeul lângă zeu

încât brusc raiu-ai vlăguit – apter!

înfometat și mizer sfânt de vineri
ai tâlhărit de rosturi universul
urechea ți-ai desprins – s-asculte versul

care cutremură-n extaze aștri tineri
...iscat altar de sori care trudes
îți mulțumesc – Van Gogh – îți mulțumesc!

/

**IV-
GRĂNICERUL.
POEMELE
NEAMULUI
VALAH ETERN**

GRĂNICERUL

un biet român sunt – închinat:
îmi scriu icoane și olat
și limpede desfac pe cer
sufletul meu de grănicer

vecinul meu de-acum mă știe
că frate-i sunt – îi sunt făclie
dar să nu-mi scuipe în pahar
momița să mi-o dea drept har

de vrea cu mine să trăiască
să fie-n limba românească
pe munții mei se răstignească
și cu voivozii vorovească

acest pământ și neam sunt sfinte
cu Hrist doar avem legăminte:
pe-acei ce-mi tulbură izvoare
nebuni ce-mi spurcă vin și-ogoare
nu eu – strămoșii-i scot din carte:
limba ca lege ne desparte!

străinilor de sfinți martiri
străini de pajeri și psaltiri
eu sfat le dau: plece departe
aici de nuntă nu au parte!

norocul în acest pământ
hrănit cu sânge drag și sfânt
fulger hrănit – valah cuvânt
nu-i pentru ei – ci pentru mume:

pe ei nu-i nasc în chip ori nume!

ACCIDENT FATAL

din neamuri de eroi entelehii
din sfântul „**IO**” de împărății
din Kogaion și ceruri suprapuse
noi tot ne-am tras – pân-am ajuns meduze

căci moșii noștri toți purtau coroane
și răstigneau îmbrățișări pe cruce
martiri voivozi – cu de la zimbri coame
au refuzat în ceruri să se culce

deasupra noastră stau cu luminări
duhuri de domni – ca-ntr-un prohod uimit:
măreții magi și lucrători la mit

se-ntreabă ce-i cu-aceste înlemnări?
...ne-am tot ales din zei – până la greață:
prin „**buțucachi**” (2) - verb și sânge-ngheață!

(2): În septembrie 1730, la Istanbul a izbucnit răscoala ienicerilor, condusă de Patrona Khalil. Răsculații l-au mazilit pe marele vizir Ibrahim-pașa și l-au ucis prin strangulare, apoi l-au obligat pe sultanul Ahmed al III-lea să abdice în favoarea nepotului său Mahmud I. “(...) *Atunce zorbalele* (răsculații – n.n.) *au găsit pe... anume Ianaki BUȚUCACHI, prieten al lor, și ducându-l la vezirul cel nou* (Mehmed-pașa – n.n.), *l-au făcut... de l-au îmbrăcat în caftan, să fie domnu în Moldova. Ce îmbrăcându-l, nu i-au dat ferman să-l trimită aice* (în Moldova – n.n.) *în grabă... Și s-au sculat toți boierii de au scris la Poartă cum nu le trebuie acela domnu și s-au gătit să fugă. Și fiind aice și un turcu mare, ce venisă cu caftan și au mârșu toți boierii la acel turcu de i s-au*

rugat. Și spuind turcul la Țarigrad cumu-i pofta boierilor, mânietu-s-au împăratul și veziriul. Și pre mulți de acei cu zorbaau au tăiet, de i-au împușinat. Și au tăiat atunce și pre acel domnișor BUTUCACHI-vodă, nepurces încă din Țarigrad. Și de iznoavă au trimis altu căftan de domnie lui Grigore Vodă” – cf. Ion Neculce, Letopisețul Țării Moldovei, p. 325...

UN NEAM DE OAMENI NESERIOȘI

chiar dacă timpul – din
când în când – o ia la galop – ca
zăludul – pe noi pare că
demențele astea senile ale
unei ramuri din poporul degenerat al
scurgerilor cosmice nu ne mai
afectează – nu ne ating nici
măcar cât ar fi fost să fie o
boare de-ntomnare a luminii din
grădină (cineva a uitat – cândva - să stingă
acolo – Lumina - și – de atunci – obiceiul ăsta
antimemorial se
perpetuează...)

un neam de oameni neserioși – asta
suntem: nici mama nici
tata niciuna dintre rudele mele (mai
apropiate sau mai depărtate – până la
câteva galaxii sau
inumerabile întunicuri de
ani-lumină) - nu mor - decent - exact când
se duce vestea îngropăciunii lor
iminentă – și nici măcar eu nu
plec – cuviincios – spre

ieșirea din scenă – imediat ce s-au întrunit toate
motivele și semnele din
culise (câte și încă
de câte ori - oho!): așa că
cine să mai aibă încredere și să se mai
bucure de metronomul faptelor și
evenimentelor mahalalei - pe
drept și
merit – cine să mai cuteze a se
înstăpâni asupra memoriei
noastre – asupra
bunelor (și relelor) de preț pe care le-a
iscat pe pământ existența noastră exasperant de
imprevizibilă – încât toate astea
atârnă acum ca niște bârnețe legate prost – pe lângă
stâlpul de care ne-am ținut
fiecare – când ne-am născut și ne-am
înfrapat (nu ne-am mai fi... – Doamne
iartă!)

așa ne trebuie – și de acum încolo vom
păți ca Ivan Turbincă: nu vom mai fi luați în
seamă pentru viitoarele
plănuiți ale lumii celei
bune din grandioasa - magnifica
„*gorgeous banlieu*”... – încât va părea că de neamul
nostru s-a scârbit însăși moartea și s-a
săturat să-și mai facă de lucru cu niște
loaze fără Cuvânt – pentru că se bănuiește că tocmai
de aici a pornit
totul: ne-am amanetat – fără nicio rușine ori prevenire
cinstită - Cuvântul – la

Vecinul de Veşnicie – de peste
gardul dinspre
Grădină

ȚINUTURI NATALE

acolo sunt nori care mă-nfurie
acolo sunt vești care dau de
pământ cu mine: acolo era un
leagăn de munți – iar acum e un insidios
scaun de tortură: orișice vânt care bate dintr-acolo aduce
cu el
secerișul bolilor de
viziune – orișice pădure albastră instaurează
livada ursuză și mută a
morții

acum îmi dau seama că am crescut în
cea mai barbară șatră a
veciilor – unde – printre focuri
nimeni nu m-a învățat altceva decât
tăișul criminal al
cuvintelor

zadarnic încercă acum filantropii – snobii
aștri celești – să facă o sală de bal – din
această brutală colonie
penitenciară: e ca și cum ai încerca să faci un
pașnic orășean – dintr-un
hirsut zeu al
zăvoarelor – stâncilor și
izvoarelor

PLÂNG COPACII FRUNZĂ DUPĂ FRUNZĂ

plâng copacii frunză după frunză
îngeri plâng – cu mâinile uscate:
sunt țărani din ceruri – cu dreptate
nu știu mâinile muncite un' s-ascunză!

dinspre cer - lumină-i de tăcere:
s-au spălat de noi pilații din văzduh
și plutim între durere și părere
...colo-n rai mai scoate capul câte-un duh

acest bocet s-a făcut pădure
păsările tac și-ncep s-asculte:
din pământ spre cer sunt dureri multe

minunând oceanele azure...
...a muri este-un alint de beizadè
care-i spune vieții ce frumoasă e!

CASA MEA – PĂDUREA MEA

ca să mă pot desăvârșit ruga Dumnezeuului
meu – s-ar cuveni să mă scufund în
desișul albastru al
codrilor – până la Cuvântul Poiană – scris cu
sfinte slovele Soarelui Taină: acolo
în templul cenobiților brazi – voi mai afla
mistică Lumina Ochiului Lup – precum și
fierberea senină-a aghiasmei din
Potirul Coarnelor Cerb

doar acolo mi s-ar
îngădui îngenuncherea sub
patrafirul de fulger al
izvoarelor – doar acolo aş putea scoborî
treptele-abisului falnic – până la
Visul Hristos – alături de
zâne și îngeri

casa mea – pădurea
mea – templul meu – sufletul
meu: nu mă mai părăsiți nicicând
deșertului de gălgăituri nămolose-ale
umbrei junghiate de frați – nici
termitelor cuvinte – fojgăind
mărunt tocind Verbul - ascuțit
asasine-ntru hulă și
vrajbă – deșertului de
forme clădite deasupra
patriei duhului meu: s-ar petrece atunci
jalnica sufocare și-orbire – întru de mine părăsire
cernită-n pustiu locuire

casa mea – pădurea
mea – templul meu – sufletul
meu: sub patrafirul de fulger al
izvoarelor – sub privirea înalt
îndurată - întru veci înzeită a
Muntelui – voi împietri – cu ochii
larg deschiși – împlântați în
inima luminii – într-o fără de început ori
sfârșit mărturisire – ca și zborul

încremenit alb – al porumbilor
slavei – năzuind și aflând - înspre
fulgerul de iarnă al
raiului

UITUCILOR ROMÂNIEI

n-aveau nici timp nici loc de rugăciune
dar Hrist li-era și inimă și faptă:
voivozi cu piscu-n fier și-amărăciune
mâhnirea preschimbau în țară dreaptă

o țară de martiri și răstigniți:
fiece pas stârnește gheizere de sânge -
o patrie a sfinților răniți
a azimei durerii ce se frânge

zi după zi cină Hristos de taină
și ceas de ceas munți se-ncrușeau sub iude
dar craii îmbrăcau a morții haină

véghea-n altar sfârâma astre crude
...s-aveți hodina valurilor mării
de-i veți uita pe răstigniții țării!

SONETUL CHEMĂRII

îngenuncheați voivozilor altare
și stați în rugăciune ne-ncetată
aici e țara lui „*a fost odată*”:
martirii sunt scuipați mereu cu-uitare

Măria Ta – Ștefane la hotară
recheamă-ți sfinții de la Alba Vale:
județi acestor vremuri de ocară
răzbunători – luminători de cale!

ne-am rătăcit – Măria Ta – prin aștri
pe sub pământ de cârtiți hoinărim:
trezește-n bucium înțelepți sihaștri

să pună capăt ăstui vicleim!
...înalță ruguri pentru toți valahii
și primenire dă-i acestui timp de stăhii!

SENTIMENTUL LUMINII

lumină – sfântă lumină din văzduh
pogoară-ți fulgerul de îngeri în cămară
învață-mă iubirea iar și iară
muștră-mi sfințenia-amorțită-adânc în Duh

lumină și potir – Curatul Graal:
mi-e frig de raze – sete mi-e de moarte
dar voi trăi rotind delir de bal
iar din chilia-mi izgoni-voi noapte

eu smuls voi fi de măcelarii lumii
din pielea mea zbârcită de mârțoagă -
dar asta-așteaptă vinul: spărgând doagă

să se reverse sub lumina lunii
...ogorul vremii – împlinit arat:
curând voi sta cu Dumnezeu la sfat!

DOINA COPACIULUI-VERB

foaie verde-n rugi de coastă
înflorit-a-n rai fereastră:
copaciul din țara noastră
zburatu-s-a pe-o măiastră
până în povestea voastră:
Copaciul Hristos de Munte
coaroana-i sângeră-n frunte...

...scăpărăm și scăpărăm
la miez de văzduh intrăm
la miezul de Dumnezeu
unde doarme Duhul greu
în valea fântânilor
pe glasul păunilor

și cântăm din stea în stea
bulgăraș din soartea mea
și cântăm din brad în aștri
vădim nimburi de sihaștri:
câtu-i lumea de ierboasă
preface gândul în coasă
câtu-i valea de sulfină
tocma-n munte e lumină
unde Maica tot suspină...

„-de ce suspini – Maică Sfântă
de ce-n pisc ți-e vorba frântă?”

...a răspuns un glas ușure
din volbura de pădure
lacrimă de lacrimă
prefăcute-n patimă:

„-...un copaci s-a-nluminat
păsările au zburat
corbii s-au încrucișat
craca i s-a-ncenușat
cenușa s-a spulberat:
vorbele pe râu s-au dus
căt-re-apus – tot căt-re-apus...”

...a rămas doar o scânteie
fagure de sfânt' femeie:

„...fiul meu – copaciul meu
fiul meu și stihul meu
cheamă-ți maica – cheamă-ți frații
să-nlumine iar Curații
cheamă Duh de Mătrăgună
cuvintele se răzbună:
se răzbună în izvoare
să ardă mierea în floare
se răzbună-n cruci de vânturi
sare foc din miez de scânduri
se răzbună-n frunți de munți
de se-arată zei cărunți...”

„-nu mai plânge – Maică-a Lumii:
arde-n pisc Stihia Strunii

și pogoară drept din Lună
Rege Verb și Zâna Bună...!”

...din plugari stihuitori
ard heruvii preste nori
brazii toți și-au pus cunună
...nu se plânge-n zbor de strună...

BALADA BOULUI DE RASĂ

plâng cu ploaie în stol vrăbii
vremea-i păduchioasă
se îneacă vraf corăbii
...dar e-un bou de rasă!

timpul scuturat de ceasuri
nu vrea – mai se lasă
slugile au două nasuri
...el e-un bou de rasă!

behăim europeană
limbă românoasă
vântul ne pleoștește pana
...dar e-un bou de rasă!

chuiim mușcând apusul
giulgiul ne apasă:
moartea-și dă cu presupusul
...el e-un bou de rasă!

măi morțune măi borțune

viața ni-e zoioasă
și am vrea lăutei strune
...dar e-un bou de rasă!

trage vânturi mapamondul
iarna-i grea și grasă
noi prea știm ce-nseamnă tontul
...el e-un bou de rasă!

șprahe doice pe la stână
mioarei nu-i pasă:
curge lâna spre lumină
...dar e-un bou de rasă!

bacii vechi – martiri voivozii
nu mai știu de masă:
cad stihii peste irozii...
...el e-un bou de rasă!

ain țvai drai – Sfânta Treime
tremură miloasă
am uitat de româtime
...dar e-un bou de rasă!

din icoane ies arhangheli
cu sabia scoasă:
cale dreaptă printre candeli
...el e-un bou de rasă!

măi român cu internete

îți plouă în gură
ia de coarne bou nămete
bagă-ți-l în șură!

...clinghi-linghi pe la poartă
va veni Crăciunul:
colindă bocind prin soartă:
oaspete-i Nebunul!

foaie-uscată de străini
putori turbate de câini!
cristal constituție
damf de prostituție!

mucii ne curg democratic
votu-i pân' la os:
scormonește în jărat
frig de Făt-Frumos!

COLEGI DE FLORI AI LUI EMINESCU

suntem colegi de flori ai lui
Eminescu – înghițind fără
ocol – în fiecare dimineață
aceeași porție de aștri – pe
stomacul gol

suntem Hestas și Dismas ai lui
Eminescu – legumind fiecare
golgotă cu tot mai multă
cutremurare – înnourare – într-o

mereu mai fastuos
împădurită stupină de cer

în mijlocul razelor se naște – cu
timpul – o preafrumoasă
mare

căci albinele – alduite smaraldin – înfrunzite întru
Safir – îmbătrânite-n
Rubin - tocmai și-au scos Făt-Frumosul din
slăvită enigmă – codrul
cuvintelor – în preumblare
zeiască – la
galateeană – galileeană
șoseaua din
ochiul de pasăre al
Sfântului Vin

NEAM VALAH

din temelia zdruncinată-a lumii
se smulge gândul: ”viața-i vis de moarte”
dar neamul meu nu-s horbotele spumii
și nu degeaba e Cuvânt la carte

izvor de zei ori șipot ars de stele
e neamul meu pururi adaos veciei
pisc Lui Hristos – îngeri suflând în vele
îl întorc iar la raiul blând-prunciei

de nu-s nepoții demni de sfânt moșia

doar frângere-i de osie în zodii
dar Sorii-Feți Frumoși îi țin tăria

pentru când vremea limpezește dodii
...magule sfânt te-ndură-n vârf de munte
pe crucea Lui să ardă și-a mea frunte!

ISTORIA NEAMULUI

istoria-i o zugrăveală de credință
în care omu-și pune chipul de putință:
cine nu știe să viseze soare
e mort 'nainte de a ști că moare

în Arca Neam e unica salvare
atunci când am scăzut pân' la popoare:
nu-i mit – e însuși Dumnezeu
și-l poți schimba în șarpe sau în leu

istoria-i de-arhanghel fulger spadă
păzind în rai să nu intre minciuna!
doar de-i icoană – nu mai este nadă

și toți ne dobândim din nou cununa
...dar să nu-i lași pe demonii străini
s-adauge Lui Hrist-Neam noi nedrești spini!

POPOR ȘI NEAM

morminte-nvăpăiate-s toți martirii

nu lăncezesc la Dumnezeu în cer
timpului sunt toți semnele citirii
nebunii doar și-nchipuie că pier

popor valah – îți vrei uitată firea:
ai poposit din Neamu-Ultimei Thule
de-acolo să înveți din nou uimirea
curmi dangătul scheletic al pendulei

cu zeii-mpărătești nașterea lumii
ești rădăcină munților și culme
deci smulge-te odată clipei – spumii

smulge-te rumegărilor de turme
...vei fi doar ce Hristos cu tine-a vrut:
propriei slăbiciuni să nu-i fii scut

IMPERATIVE

mânați de griji – uităm de morții gliei
de flacăra închisă-n noi de El
uităm că suntem ultimi paji soliei
spre Empireu – heralzi de timp și țel

încendiați cărările din stepe
și spargeți digul beznei din văzduhuri
nu ascultați de bârfele sirepe:
încoronați vecii – smaralde duhuri

să prosternați la Tronul Frumuseții:
să n-aibă amintirea gustul ceții

Iubirea – tuturor Regină fie

I-altarul Ei să domolim urgia
...strămoșii mei – în clocot de lumină
stârnesc în mine profeția crină

STRĂINILOR DE DACIA

sleios străin obraznic – tontoroiiul
îl joci peste strămoșul sfânt mormânt:
e joc de crimă jaf - inimii sloiul
cu care-mi zgârii duhuri din pământ

tot Kogaionul l-ai trezit – smârdoare!
când mi-ai pocit limba din Soare și Cuvânt:
mii tarabostes au ieșit din floare
sub hore calcă strâmbu-ți legământ

opriți din ceasuri – zeii-apasă-opinca:
din șarpe negru - iscă trandafirii
străbunii-și rostuiesc de zor tilinca
să cânte-mpărăteasca noimă-a firii

toții Mirii Munți în straie de lumină
vin cu Cereștile Mirese la Izvor:
aici sunt Soare Lună și Stupină
iar sfinții niciodată nu ne mor!

voi – venetici învăluți în bale
nu ne cunoașteți zeii – nici otrava:
deci nu veniți orbeți - cu toată graba

curmați-vă spre noi a voastră cale!

prea gingaș sfânt pământu-i din vecie
să-ndure pas clocit nemernicie!
când zâne s-or desface din zvelt trunchi
vă veți preface-n stârvuri de păduchi...

...voi – greș de borți la raiul naiul:
retina tracă se trezește!
veți arde-n aprige văpăi și-n graiul
în cari Zalmoxis ziua povestește!

CÂND MĂ ÎNTÂLNESC CU LIMBA ROMÂNĂ

când mă întâlnesc cu
limba română – e ca și cum m-aș întâlni cu
Dumnezeu: plâng precum munții în
furtună – sufletul meu luminează până
departe – în adâncul – la rădăcina
fântânilor

mă întâlnesc cu însăși
Sărbătoarea

îndemnul de vibrație al limbii române – acolo
sus – în vârful copacului veciei – aprinde
fructul mântuirii: întâi îi ies acestuia - de sub
abdomenul silabelor – picioarele
baletând artificii miriapode – apoi – în
urmă – sunetul vocii sale de
fruct al minunii frazale coace și

aprinde palatul Lui
Dumnezeu – aprinde
pădurile raiului – aprinde flori în
auz și-n
lenile sfânt scrise de
albinelor văzduhului

limba română e cea în care Dumnezeu a făcut
Cele Patru Răsărituri – apoi pe
Adam Eva heruvii serafii - iar la urmă a
râs – vesel ca un copil – aplecat peste
ghizdurile înalte ale
Întregii Creații

SFÂNTUL VALAH

sfânt miezul nopții tace: e răcoros pe pajiști
și îmi aprinde candelă în ochii de prieteni
s-au fost făcut biserici în limpezimi de rariști
un munte-ntreg slujește cu-mpărății de jnepeni

cad stelele-n cristelniți și vântu-ngână psalmii
cu boli de nemurire se preamărește zarea
prin fagure de lună cu toți smerim cărarea
se sting în palme ruguri și vuiete de armii

alinul stinge jariști – supune crini de soartă
(nu-ncepe nu sfârșește pe frunțile crăiești!)
în miez de fruct al vinii a biruit o poartă:

de vrei frății cu mirul – spre crucea ta să crești

...e-o Gòlgotă senină pe umerii cerești
iar dinspre mântuire foșnesc alese vești

DATORIA CEA DE OBȘTE

vreau să contribui și eu la prosperitatea
raiului – dați-vă la o
parte – să ajung în lumina
întregului

nu mă mulțumesc eu cu statutul de
stafie – ci vreau să înaintez în
grad și în
lumină – până mă voi face remarcat de
Generalul Grădinar

sunt atât de multe de făcut și prin
grădina aia părăginită – atât de
multe – că mă ia durerea de
cap – parcă nici n-aș mai îndrăzni să
trec pragul: dar
rudele mele – cele din
sămânța neagră-voievodală – neamurile
mele – atât de ostenite de
flori – mă muștră – de dincolo de oglinzile
mărilor – pentru șovăiala-mi de
val: mi-e rușine – mi-e
tare rușine să le las să trudească – singure cu
Dumnezeu – prin dumbrăvile de sub
Muntele Lunii și
Soarelui

...voi trece - da – voi
trece - să-mi împlinesc – și
acolo – datoria cea de obște

CEAȚA ȘI POETUL

Motto: „*eu nu-mi fac rost de griji – ci
griji de rost!*”

e-o ceață-atât de deasă – de nu se văd nici sfinții
se zvârcolesc fantasme de orbi în agonie
demonii prind pe frunte coroane precum prinții:
să fugi din om în bestii devine-o isterie

de ce să-ți vezi durerea – când poți ucide zeii?
de ce să fii martirul – când scânteie jungherul?
de ce să-ți riști regatu-n văpaie – precum leii
când poți să fii măgarul ce-și apără ungherul?

...e ceața mumă bună a lașității lumii
e lut ceresc în care cârțița propășește!
de ce s-ar da năierul în largurile spumii

când poate să se-ngrașe de câte ori rânjește?
...Poetul nu s-ascunde – se sinucide-n mite:
un cimitir golgotic de lacrimi răstignite

LA O MARGINE DE LUME

la o margine de lume – prin cetăți de rugi de mure
pitulat în târzii stele – crai peste grădini mahmure
cer scăzut și sfinți de vineri învelesc în flori lehuze
întâlnesc în taină magii cu prorocitoare buze

la o margine de lume – grănicer de vise treze
singuratic prepuielnic socotesc albine-amieze
și când seara cu răcoare-mi fulgeră pitic regatul
din păduri căzut de trude vine Crist să-mi ceară sfatul

fierb la marginea de gânduri tainele orânduirii
cari târziu dospî-vor chipuri – colo sus – lumii mâhnirii:
căci aici sub zarea verii pritocesc vinul luminii
pentru când în lumea mare iar vor năpădi ciulinii

de aici – din valea-uitată-a untdelemnului sfințirii
cresc piticii rădăcina aștrilor dedați uimirii
cresc isteți piticii lunii leac de alinare-a firii
și iertări pentru toți zeii ce-or deschide porți privirii

e o lume-aici de ierburi ce-nfloresc muguri minunii
e o lume umilită – glasnică vrăjind cu-alunii:
nimeni nu o ia în seamă – toți își uită azi străbunii
dar dinspre blajini spre ceruri se descătușez colunii!

V-ÎN SFÂRȘIT, CÂNTECUL!

CÂNTEC POETO-CAVALERESC

să fii vie – să fii artă
să nu intri-n nicio soartă
să nu mai bați pe la poartă:
declinând în Trandafiri
să încerci și măști – și firi

m-am născut și-am stârnit mume
sughițând s-a scris o lume
marea s-a-nghițit în spume:
nu e lună – nu e soare
e lacrimă și dogoare

nu mă-nvață nimeni carte
Dumnezeu plânge-ntr-o parte
biet maestru – biete arte:
dar în partea dinspre mine
vine somnul și e bine

cartea morții am șters toată
s-a stârnit în aștri zloată
sihaștri în vis s-arată:
sus în Turla Empireu
cântă cucul cântec greu

cavaleri – aici veniți
poeți rari și miri smeriți
fiți răniți și fiți cumpliți:
slovele-n stihuri s-au șters
rămâne Ultimul Vers

ning luminile-vocale
și e frig în catedrale
iată munți fără de vale:
nălucesc consoane-n iarnă
ce a fost – acum se farmă

și deasupra de potire
șopotește noua fire
serafî se-opresc să se mire:
Duh de Sânge Luminat
magi spre Nord s-au închinat

LINIȘTILE ȘI NELINIȘTILE POETULUI

ce capcane-ai mai întins și nu m-ai prins
în năvodul tău - bătrâne cusurgiu?
vânt stârnit din razne a pretins
ca să fie vieții mele surugiu

din nămiezi pogoară moșii mei
cu dulame și căciuli de-azur
anii mei obscuri trec codrii cei merei
păsări-îngerî mi se-așează jur-prejur

n-am pe mine cer de sărbătoare
doar o zdreanță murdărită de speranță
orice trece-n fluture mă doare
spierat – descântu-mi soarta cu o stanță

fierb văzduh - pământul deopotrivă
apele se despletesc în triluri

simt că nu mai am nici gură nici salivă
vorba cântă-nvăpăiată în argiluri

nu dați bani calicilor de rouă
nu-mpărțiți nici cântecul în două:
vinul spumegă-n pocaluri nemurire
zeii grei de cap uită-a citire

s-a tras Dumnezeu mai la o parte
nu-ș' ce socotește-acol' cu dracul
e duminică în casă la săracul
tâlc cu tâlc nuntesc – iar orbi vin de departe

fiți cu ochii pe pleiade-aprinse
nu vă dați în prada ceasului de noapte:
ielele în horă joacă-ncinse
bufnița grăiește trează-n șoapte

nu cățați pricină omului cununii
nu pictați tablouri în pădure:
vine-o vreme când domnesc nebunii
vine ceas Hristos să nu îndure

credeți munții numai din privire
tot așa Poetul vă descântă
frate zeu să-mi ziceți – dați de știre:
fluturi ning pe umeri – crai se iau la trântă!

din tufișul serii - Maica Sfântă
a ieșit cu turma liniștii în lună
roata nu se-nvârte – vorba-i iarăși strună
mărilor-n extaze se frământă

ciorchini inorogii vin în empireu
se adună razele pe-altar
nu-l lăsați să-și scape harfa pe Orfeu
respirația boltiți-o tot mai rar!

CVADRUPLĂ

toamnă târzie
gust de mistrie:
pe o tipsie
capul ioanic

ce terezie?
numai trezvie:
ador în vrie
zeul tiranic

timpul s-a-ntors
leacul s-a stors
din ecclezie

adonic tors
gândul amors:
bomb-erezie

ULTIMA BALADĂ

târfă noapte ofticoasă
jigărind la ceasuri

(o cadelniță de nazuri!)
torturând hidoasă

de-o așezi pe-un prici de lună
râde mătrăgună
în incendii părăsită
încură ispită

cu cagulele nocturne
vizitii astralii
cocoțaii pe coturne
rostesc canibalii

paradoxuri de-ntuneric
avortând pletorii
fac din bezne teleferic
spre dantești istorii

n-ascuțați de glasul vremii
predici vizuine -
seceraiți pe loc golemii:
salturi marsuine

depășiți și lună – soare
ziuă ca și noapte
reînvățați sărbătoare
duhuri vii de șoapte

stă la cap de hat proscrisul
palmele-i de sânge:
unde pipăie el scrisul
zănatica plânge

ia-l de braț din răstignire:
luminat hoinarul
dăruie smarald de știre
albind strai calvarul

nu e noapte – ziuă nu e:
sfântă mânăstire
arzând firea albăstruie
cerului dă Mire

e senat de foc văzduhul
legănând jăratric
jude-i doar Însângeratul –
Poet Singuratic...

DAMNARE PERVERSĂ

își bocește crima
violează rima
brigand de-orice noapte
asasin prin șoapte

văpaia îl iartă
moartea e deșartă
Domnul salivează
de perversă-extază

toți îngerii-s negri:
discută alegri
cu monstrul din vis

poet interzis

ceruri zădărate
stele zăvorâte
clocesc apoftegme
printre ploi de flegme

mucegai de stei
verbe de ulei
răul de risipă
guiță și țipă

...popă de păduri
ucizi ca să furi:
fură și ucide
lumea de aspide

TRUBADURESCĂ

se-ntâmplă se-ntâmplă
la ore de cârpă
să vină varangii din noți

atunci când suspină
luna despină
și când cavalerii sunt morți

ning vremi și amurguri
în stinsele burguri
când pierdem și rege și sorți

heralzi de vitralii
îngân' saturnalii:
se-așteaptă hulind preoți coști

în ciumi se desfată
fără de plată
toți cioclii arzând negre torți

trubaduri și fecioare -
aicea se moare
mai des ca la-a' rimelor porți

urgii vesperale
incendii astrale
dați zvoană-n altarul de noști

și scrieți cu-aldine²
pe vânturi și vine
o cronică-a cucilor doști

BALADA POETULUI AMETIST

candeli de castani lumină
la ferești de ceruri:
blând iscată dintre stele

² ...După numele celebrului *Aldo Manuzio*, care trăia, în Veneția, pe la 1500.

Maica greu suspină

unde lacrimă căzut-a
se face grădină
din tăcere în tăcere
trece sfânt' jivină

lacrimă de Inorog
liră de văpaie
arde peste lumi iubire
purpură de straie

sub coroane ard toți merii
regii de ivorii
în incendii și în glorii
se mistui' puzderii

doar la colț de rai un înger
pe lăută-și plânge:
numai el vede-n lumi sânger
floarea cum se frânge

Maica-l mângâie și-l scaldă
'n epopei de Crist:
e Poet de Iasomie
Tristul Ametist

FRAGMENT DE DES-CÂNTEC

...prin păduri – inorog
călăuz - sfânt milog

analog

galaxii – epopei:
se țes zmei
descântați între ei

rase - lari - urși stelari
se prădesc
și-s mai rari

idei vii - entelehii
boreal
cinci beții

teandrii...

astrolog – inorog
ars de viu
în bârlog

FRAGMENT DE DES-CÂNTEC II

...cer și cer
ienicer
vis de rinocer

lin de lin
sfânt venin
s-a aprins un spin

fierb la herb

regii Cerb
în zenit de verb

cununii
trei frânghii
răsărituri mii

în povești
se dau vești:
fii superb când ești

AIURITA DIN POVESTE **-comédie neagră-**

marți vin morții din vecini
joi doar doi strigoi cretini
vineri – zi de sărbătoare
pentru stafiile-n floare

sâmbăta duminica
mortul meu la moarta ta...
luni și miercuri încercăm
cu candelile ne-mbătăm

și o firidă căutăm
drumul înapoi s-aflăm:
toți strigoii-s chercheliți
numai beau – că n-au și dinți

strigoaica și cu strigoiul
joacă-n voie tontoroii

...săptămână de nebuni:
alungații din aluni

trepădează prin chilie
incendiind anarhie
...sfânt sihastrul se crucește
mațu-ntr-una-i ghiorăiește:

de atâta sărbătoare
și-a uitat rândul la soare!
...murmurat-aș murmura
dar mi-e că gaia m-a lua!

floricel de râncegai
trece-al beznelor alai
trece și-n argint se-oprește
aiurita din poveste!

SCURT CÂNTEC PENTRU ZEI ȘI FIINȚĂ

lui Charlie Chaplin

zei cărunți – milogi de flori
cui mai dați astăzi fiori?
peste vremi – printre ninsori
nu sunt oameni – nu sunt zori

rădăcini și călători
voi sunteți artiști – splendori
dar eu nu-s decât ființă
foame fără conștiință

DOINA RUSIEI BINARE

cai de troică - zmei de iarnă
liniștile se aștearnă:
cai grumazuri lebede
drumuri tot mai veștede

caii trec prin cal troian
când părere când nou an
caii trec prin cal de chin
vis – istorii: alpin vin

cal fugind în trei potcoave
Rusie numai zăbave
cal frate de rândunică
mare inimă și mică

cal de-aramă cal de fum
degeaba atâta drum
cal venind din cer de miere
Rusie – -atâta durere

cal de-aramă cal de schimb
a trecut atâta timp
cai cu coame luminări
au trecut și timp și zări

zări de ceață și suspin
Rusie – cai nu-ți mai vin:
caii albi – caii de-amin

trec râul – se-nfig în spin...

CATRENE DE VARĂ

îmbolnăvit solstițial
de prea multă lumină
mă vindec echinoxial
iubind aceeași zână

regină zorilor de zi
și volbură păgână
stârnești revolte-n galaxii
căci toți te vor regină!

un zâmbet tămăduitor:
excursie în rai!
imperiile-atâta vor:
crăiasă pentru crai!

hoinari prin codri și prin lege
ne-am întâlnit – polen și floare:
de m-ai alege iarăși rege
aș ști măcar de ce se moare...

zâmbetul ei – religie
chipul de mit – efigie!
s-a pogorât în lumea mea:

de-acuma am și eu o stea!

fată lie-ciocârlie
și frumoasă și nurlie
prețuind – de-o vrea să vie –
cât o sfântă liturghie!

am cunoscut floarea savantă:
n-avea polen – n-avea nici spin
nici bucurie și nici chin:
era a morții variantă!

AIURARE DE CÂNTEC APOCALIPTIC

vântură corbii văzduhul
rugăciuni izvoare curg
codrii înțeleg Sfânt Duhul
înțeleptului amurg

sus pe crucea de la stână
răsări o stea păgână:
sânge picură-n lumină
cetinile aprind vină

cânt de fluier aiurează
pe margini de soartă
Hristos binecuvântează
și deschide poartă:

*„sângerare-aș sângeră
sângerare-aș sângerul
picurare-aș picura
picurare-aș picurul
la-nceput fu volbura
picurare-aș picura
volbura și volburul
sângerare-aș sângerul
din volbură regi urca'
sângerul și sângeră
picurare-aș picurul
sângerare-aș sângeră
sângerare-aș îngerul
îngerul și sângerul
iscă-n lume treierul
îngerul și greierul
cântecul și lujerul...”*

DOINĂ TRĂGĂNATĂ DIN ARDEAL

norii să tot duc în turmă
dorul mândrei rău mă scurmă
să duc norii spre pustie
mândra nu mai vrea să vie

arde foc pe valuri multe
cine dorul să-mi asculte
arde foc de sară-n munți
pân' la mândra-s multe punți

punțile să surp sub cară

eu la mândra-s de ocară
punțile să surp de grijă
bate-n clopot altă spijă

pân' la mândra e o scară
cu trepte numa' de ceară
iar când bate soarele
tot îmi scap picioarele

și când bate câte-un vânt
scara la mijloc s-o frânt
și când cer o altă scară
vânturile mă doboară

bată focu-n ea de scară
că-mi face viața amară!
s-o topească Dumnezeu
ca să nu o blăstăm eu!

țâp-o Doamne jos în tău
că pe-acolo nu merg eu!
țâp-o Doamne sus la cioară
om ce caină - să moară!

iar la mândra de acumă
meargă norii tot în turmă
că eu mi-oi uita urmă
și mi-oi schimba și stână

...foicică de săcară
unde-i mândra de-astă vară?
o să-ntreb un cocostârc

mâne de-oi merge la târg

și-o să-ntreb și-o ciocârlie
dacă mândra vra să vie
n-o-ntreb pe privighetoare
cântă-n inemi de mă doare

poate doar la cuc să strig
primăvara mai pe frig
dintre paseri cucul numă
șăguiește cu inema...

bată-l Dumnezeu de cuc
zâce-ntr-una să mă duc!
cucul meu și cuca ta:
un' să merg – când nu-i mândră?

DOINĂ DE CUC

cucul inimă bătrână
cântă-n bradul de la stână
dar el de noroc nu-mi cântă
numai de inimă frântă

cucule de trei hotară
piară-ți sămânța să-ți piară
c-ai cântat și-ai tot cântat
până mândra m-a lăsat

și de-as'-vară eu tot sui
sui în munte sui pe grui

dar degeabă mă tot sui:
mândra numa' nu-i și nu-i

și de-oi fi avut vreo vină
frunza-n codru se alină
și de-o price-oi fi avut
inima mult m-a durut

cucule clonț blestemat
eu de stână m-am lăsat
și-am pornit în pribegie
din moșie în moșie

și-așa mi-oi trece eu anii
din bejanii în bejanii
și-oi ajunge-n toamnă grea
să-mi plinesc eu viața mea

numa-o mândră am avut
muntele ea a trecut
numa-o mândră am iubit
ca pe sfântul răsărit

am iubit și-am cărunțit
norii m-au împrejmuțit
am iubit ce n-a fost dat
umbra-n mine s-a lăsat

frunză verde mărăcine
soarele în brazi apune
nu mai am pe nime-n lume
n-am nici chip și n-am nici nume

strejarii s-au scuturat
cărările s-au gătat
focu-n vatră mi se stânge
nime-n urmă nu mă plânge

frunzele trec spre-asfințit
luminile s-au sfârșit
frunzele s-au așternut
cucu-n codru a tăcut...

ALTĂ ARĂTARE A LUI ORFEU

un codru-ntreg de constelații
înclină Cerbul când se-adapă
din fulgere iscate-n apă:
coroana și-o depune-n spații!

la ceas de noapte – curți de îngeri
pogoară-se pe brazii-n șoapte:
tu – trecător Poet – să sângeri
la Împărat când vii – departe

e ceas de veghe și de lună
când piaza rea și piaza bună
menesc pe unde și pe strună:
de stele viscole se-adună

acolo-n valea dintre munți
lumina face-altar și punți:
Hristos și Împăratul Cerb
sprijină-n frunți același herb

și la piciorul cel de plai
să-ngenunchezi – Poete-Crai:
din lira ta de nemurire
tu liberează mântuire

să cânți – să cânți fără oprire
amestecă oștiri de stele
cu a heruvilor oștire:
incendiu iscă-se-ntre ele

când arde-va întreg văzduh
adaugă alte două strune
la lira dintre munți și Duh:
noi luni și sori pornesc minune!

...dar peste tot și peste toate
domnește-aceeași maiestate:
Cerb-Împărat – Hristosul Mire
cu vin de crin deschid potire!

sub a lui Hrist 'nalta Cetate
toate-nsetate de dreptate
înoată sfinte creaturi
împuținată-n maș și guri

veni-va el – Cerbul-Orfeu
și va plăti sângele-i – greu
făpturi întoarse-n Dumnezeu:
lumina ce se va-mpărți
și iarăși Duh va înmulți

văzduh aprins în rugăciune
uimind iubiri din două strune:
vădește dintre rădăcini
Medicul viselor de crini
iscând pacea-ntre flori și spini!

COLIND CIUDAT

mila Lui – mila Lui
dintre calde alelui...
stors din recile statui
untdelemn de flăcării...

am scos spinul dintr-o seară:
stele - -nmiresmată ceară
cântă lumea cea flecară
...și din toamnă – primăvară!

chiar de-i viscol pe afară
e iarnă cu flori de vară
ca să-ncepem iar și iară
balul zânelor aprinse
baletând pe ouă ninse

...să nu ștergi slove-n oglinzi:
miez de noapte să aprinzi
demonul cu ochi sticlinzi
fie rob – dar să nu-l vinzi...

mila Lui – mila Lui
dintre calde alelui...

VI-SUPREMA TAINĂ

SUPREMA TAINĂ

nu se poate concepe o mai desăvârșită
dumnezeire decât
Omul

oameni: căderea Lui Dumnezeu din
Lumina Somnului – Uitare
Șerpuitoare și
Deznădăjduirea orb învrăjbită cu
Sine-nsomnatul - cel fascinant
Zvârcolit printre ierbi de-Amintire – Nădăjduirea în
Trezirea-Sine și suirea înapoi întru
Taina-nfricoșată de Sine a
Sinelui - cel
înstrăinat apoteotic și
mut: Incendiator de miresme și
iasme - Cântecul

mișcarea nemișcării: terorizanta
neliniște foșnitoare a identității
oglinzilor

Sfântul Duh: scară de foc întru
Dumnezeu – prin care El se
scoboară-n Împătrita
Răstignire a
Chipului – apoi
se iarăși ridică – din
nou – nou: Unu al Cincilea și
Însuși

Sfânta Treime: certitudinea desăvârșirii

Focului fără de Scară: fără de

capăt – Doina-n Rugăciune

CUM APARE POEZIA

nu dai drumul la robinetul cu
poezie – când vrei tu: întâi
se strâng acolo în cer
sfinții – și fac o
ședință sau o consfătuire
ceva – în urma căreia se
hotărăște dacă – ținând seama că
păcătosul cutare nu mai poate dormi nici cu
îngeri nici fără de îngeri – nici cu
vreun codru – nici fără codru
aproape – și în
general – i s-a urât cu lumea de jos - care
lume s-a smochinit „di tăt” - oare n-ar fi cu
cale („ba da, Preasfinte!”) – pentru a-l mai ține
ocupat încă oleacă jos (așa vorbesc sfinții în rai – ei
înde ei – cu „di tăt” – cu
„oleacă” și cu „și vrei măi”) – și ca să nu
țâșnească el păcătosul – deodată în
sus – Doamne ferește! – ca un meteor stricat la
minte și montat pe invers – și având în
vedere că în rai e acum
înghesuială mare și se fac
de zor și într-una (de când se știe el
raii rai!) – lucrări de restaurare – deci
păcătosul ăla ar trebui s-aștepte cam mult și

degeaba la poarta raiului – așa-așa-
așa – care va să zică – să se întredeschidă
oleacă poarta raiului – de către portarul de
serviciu („unde ești sfinte
Petre? – ai auzit ce-am spus?” – „da-da-da – am
auzit – colega sfânt – am...da”) – revin: să se
întredeschidă poarta – ca
păcătosul ăla neurastenizat să
caște gura cât șura – o
clipită numai - la ce-i pe aici
frumos (adică – vreau să spun – numai pe unde
nu se mută mobila cerească în
colțul opus) – iar noi „tranc!” apoi - poarta i-o-nchidem
în
nas – iar el - păcătosul fără prea mulți
creieri în
devlă – cu ochii
sticlind ca la lup – s-o ia la sănătoasa îndărăt – către
pământ – și să scrie
acolo jos – ce-a furat el chipurile cu ochiul aici
sus – pe când dormea
jos - buștean... – așa-așa-
așa – („e bine măi?” – „da-da-da – cum de
nu – Preasfinția Ta!”) – drept care s-a
încheiat prezentul proces
mut („semnați măi cu raza asta de la
mine – hai toți odată!”) – și
gata!

...și Poezie s-a făcut!

ONIRISM ȘI PROFETISM

am visat azi-noapte că
iubeam: era atât de
frumos – ca-ntr-un basm de
Andersen – apoi însă
m-am trezit – și l-am
urât de moarte pe cel care m-a
alungat din acel
vis de iubire (nemicitor de
frumos!) - trezindu-mă

fiecare zi – fiecare
ceas – cade ca un topor ucigaș – peste
mâinile mele – tot mai tremurător
neputincioase: inima mi-a
ars – chipul mi-a
ars – sunt doar scrumul unei
file pe care cineva tocmai desenase – în
silă – caricatura dementă a unui
om – chinuindu-se – de fapt – să scrie cuvântul
„zeu” – apoi a azvârlit-o – exasperat – în
foc

în acest timp – cerul
vomită lumină – peste
cadavrul împutit al
lumii

se aude - scorojită – doar

vocea profetului mincinos: „toți o să
murim – toți o să murim – toți
o să murim...”

într-o peșteră – dincolo de
autostradă – se naște
proaspătă – o
stea

prefer să mor cu
ai mei – în același părintesc
mormânt – decât să mă
salvez într-un rece
abrupt - vitreg
necunoscut

trebuie să posezi – în cel mai înalt
grad – iscusința și
fascinația fluierarului din
Hamelin – pentru a câștiga – pe
deplin – încrederea
păsării paradisului

dincolo de cenuși – dincolo de orice
infern – dincolo de
orice răsărit de lume – voi afla – din
nou – visul cel mai
frumos: mărul stufos înflorit al unei

iubiri

iubire a
mea pentru
cineva din vis – iubire a cuiva pentru
mine cel revenit în
paradis

ESCHIVĂ POLITICOASĂ

„ești atât de
minunat – ești
superb! – te rog să rămâi
așa – pentru
veșnicie” – îmi spuse
ea

o – ce
plăcere îmi fac astfel de
rare cuvinte: atâta doar că
trebuie să mă pregătesc
acum – pentru a și
muri – puțin: e o regulă de minimă politețe
mondenă – pe care nu-mi pot
permite – mai cu seamă de la o anumită
vârstă încoace - a o
neglija – nicidecum a o și
încălca

să nu te superi și să nu-ți fie
teamă – draga mea: oriunde mă voi

afla – tot cum
spui tu voi
rămâne – vei
vedea...

LUMEA ARHITECTURII SEXUALE

ea și-a construit – la sediul ONU (sau poate
mânăstirii Sainte Geneviève) al
organelor ei genitale multiple – un fastuos fronton
rococo

cine se-apropie de copleșitorul – apăsătorul - mucegăitul
edificiu – își inscripționează doar
numele pe respectivul fronton: atât doar este
îngăduit - prin statutele lumii de azi – a
arhitecturii sexuale

de fapt – îl sfidez pe oricare dintre naivii lumii – să
afle și altceva – dincolo de
fastuosul fronton
rococo

ULTIMA VIZIUNE

câte prostii – caraghioase și
înduioșătoare – mai debitează găza asta de
om – pentru a-și da – în
nimicnicia sa exasperantă – greutate și
importanță

„voi salva sfintele
neamuri – voi elibera Sfântul Mormânt – îl voi
alege președinte cosmic pe
Dumnezeu – voi muri odată cu
cea mai iubită dintre
soțiile lumii...”

nici nu bagă de seamă când – printre
crăpăturile măștii sale
grotești – s-a scurs - întru cataclismic
cutremur - tot
nisipul (care ținea clepsidrele
gestant dilatate) – așa încât
atunci când masca (abia înținată pe muchia
vibrațiilor aerului) se va prăbuși – se va
vedea (de către Unica Privire: cea a Eternului
Mut Demiug) – cel mai dezolant
peisaj lunar: un
deșert – fără măcar un fir de
nisip

vremea neghioabelor sonorități ale
vorbelor n-a fost decât un
buboi al neantului – acum
vindecat – limpezit de - invalide - zăbrelele
adamice – de colicile intermitente ale
timpului

în fața Lui Dumnezeu – stă
ca-ntotdeauna – doar o
coloană - înghețat

albă – de pe care cad
ritmic – solzii
lumilor

și în această depănușare cosmică – nicio poruncă nu-și
află degete de voce – cu care să
amâne – cu o clipă măcar – ieșirea dintre
browniene – mătrețile dezastrelor – a
Marelui Pește

POETUL ȘI MOARTEA

m-am întâlnit cu
moartea – i-am dat „bună ziua”
politicos – și am trecut mai
departe

„băi ăsta” – mă apostrofează ea – apucându-mă de
cot – „băi ăsta – n-ai uitat
nimic?”

„nu – maestră dragă a sufletului
meu – nu cred să-mi fi scăpat
ceva...pe cineva...”
„ba da – pe mine” – mi-o tăie ea scurt și
arțagos
„o – nu – nicio clipă a vieții
mele – maestră dragă – nicio clipă nu mi-ai
îngăduit să te uit” – psalmodiai eu – alene și pe
gânduri

mulțumită oarecum de stresul produs
mie: „păi
așa să fie: clipă de clipă - pregătit să fii
pentru mine - mire – să mă scoți în
lume – călăuză
vie”

RESEMNARE

picioare murdare de
lut: adică
lutul picioarelor – lucrând în
avans – depășind planul de făcut
chirpici uman – al Lui
Dumnezeu

n-ai cum să strici plăcerea – ori
sărbătoarea cuiva – când ea este (dinainte de
a fi noi mințiți și sfințiți) – deja
stricată

poți – cel mult – să stârnești
crispări absurde și
mâinii ipocrite: să bei din
gros – și totodată a te ruga să nu mai
existe băutura

...dar - în definitiv - nici n-ai altceva mai
bun și mai decent de
făcut – decât
să te împaci cu Dumnezeu: totuși

singurul mare designer - muzician și consultant
ființial – autentic - din
univers

FILE RUPTE DIN CATASTIFUL UIMIRII

de dimineață – când mă
trezesc (alarmat și cu armele uitate în
podul nopții) – simt – prin pori și prin
adâncitele vintre – că toți îmi sunt
dușmani: vin toți către mine – puși
pe rele – năvălind dintr-o lumină mare și
agresivă – plină de
oștiri fulgerânde – fumegânde și
zângăninde

până când să-mi dau seama că
n-am de-a face decât cu o biată
cireadă de dobitoace – alene
rumegânde – cu boturile
toate visând aproape
duios - ațintite către
umărul meu stâng - trece
ziua – amurgește universul – iar
Îngerii Domnului – înarmați cu
tăcerea-abisală – nu mă mai rabdă – ci-mi
rup fila cu arabescuri de
febre donquijotești – din
Catastiful Uimirii

...al nimănuui am fost ieri – al

nimănui renasc

azi

MARELE ȘI BĂTRÂNUL CHILEAN

Marele și Bătrânul Chilean era respectat și cinstit - în acel orașel de graniță - cât și Iisus Hristos: se spunea chiar că atunci când va muri – nu trebuie decât să aștepte cele trei zile regulamentare – după care va învia cuviincios și-și va relua munca în biroul său de la starea civilă: acolo – pe pereți – orele nu rezistau să se țină - nici măcar de mobile ori de lustra din tavan: se scorojeau și cădeau – precum nisipul – peste ziarele pe care Chileanul le întindea – cu metodă și infinită grijă – pe jos – ca nu care cumva să se piardă – Doamne ferește – ceva din ce era înscris în inventarele sorții – nici măcar vreo literă din registrele cu venirile și plecările lumii – întru marea – minunat de banal reglementată birocratic - a vieții

...au trecut de la aceste
discuții și bârfe calm râșnite (printre
lungi căscături binecuvântate) de gurile știrbe ale
celor de pe hol – mii de ani – și lumea nouă îl
vede și azi – pe Marele Bătrân
Chilean – la eternul birou - cu o pasăre a
paradisului - înfiptă după
urechea stângă (pe post de condei) – lucrând de
zor și ștergându-și – din când în
când – cu multă luare aminte – ochelarii legați – pe
după ambele urechi – cu
grosolană sârmă ori cu un fir de
mătase albastră (după caz și
împrejurări) – și nimic nu se schimbă – în
intestinele acestui imens organism al
digestiei perfect reglate – a faptelor și
impozitelor pe
minunile din
fereastră

nimic nu se dereglează – atunci când
oamenii își văd – statornic și
neclintit – de
credința lor prăfuită și
sănătoasă: toți primesc – zilnic – răvașe de la
Dumnezeu – și nimeni nu se miră și nici nu
răspunde – cumva – la
ele: doar le transcrie – conștiincios și cu o
sfântă și drept cumpănită – riguroasă
plictiseală

ELEGIA FRUNZEI

unde vă duceți voi frunzelor
cumplit istovitelor jertfitelor – acum în urmă
răstignitelor pe masa de sub
troița răscrucii-amurginde – după ce ați făcut
veșnic datornică - orbitoare
lumină pe negrul pământ?

muncite arterele voastre de frunze (altădată
umflate – zvâcnind
toate - de nebuneștile pulsuri ale
nevăzutului) – uscate acum
artere – acum resemnat
înlemnite artere: prin aceste
artere-altădat' se zbuciumau
veștile fântânilor și
mările cerului - o - minunatele - verzi-chinuitele voastre
artere – ca în zbor a trecut prin ele – cândva
toată vlaga ploilor logostelelor și-a
cuminte-pământului – toată
lumina soarelui
lunii - a oceanicei
Ulalume - și a
tot mai adâncitelor în constelații
mume

pentru fiecare frunză căzută la datorie (din solemn
Copacul Vieții și Morții și al
Muncii căzută) – ar trebui – în semn de
pioasă-amintire – ocrotirea mormântului câte unei
stele anume - fără de icoană-n atlase-astronomice ori

agonie nume

noapte bună – frunză bravă
noapte bună – îndârjit lucrătoare - luptătoare fanatică în
Armia
Copacului Sfânt – din care
cad nopțile toate: pe
măsură ce cad – apoi toate-mpreună
heruvici nopțile se
proptesc de cer - temeinic - cu umbritele aripi - și
desfac – astfel - pentru noimă-lumină și
vizionară stupină - petalele
Noii Dumnezeiești
Înziliri

SE APROPIE

a trecut anotimpul
descompunerii promiscue – fojgăitoare întru
întunerici pestilențiale: se
apropie - se face simțit – deja
anotimpul recomunerii miraculoase – întru
perfecțiunea cristalizării divine - fulgerare: cristalizarea
rece – străluminată sever de
hiperboreele revelații

HOTĂRÂRE

înapoia mea este
marea: am trecut-o

în fața mea este
muntele: îl voi
urca

nimic din ce-a fost de
spus – n-am
tăcut

nimic din ceea ce moartea mi-a zvârlit peste
gard – avertisment sau
veste-oarecare – nu am trecut cu
vederea

și datorită mie este lumină în lume: Dumnezeu
mă simte alături – în mereu retușata Lui
zi-ntâi a lumii

TOATE PĂSĂRILE

toate păsările se întorc în
ceruri: de-acolo au
venit

chiar și aceea care – tot mai
obosită de lut – își zbate aripile în
pieptul meu

va urma curând – explozia de
lumină a zborului
comun: incomparabilă

feerie

AMURG SUSPECT

soarele percheziționează
copacii – nasu-i de
raze se afundă tot mai
adânc suspicios - în buzunarele lor
frunzoase

a rămas doar un simplu
mit – fâlfâit strâmb de
cocorii târzii – imaculata
cinste a naturii

VIZIUNE DE CRONICĂ

cusuți între pètecele de
sac ale timpului – facem toate-ale
totului – Roată – parte din
iad și parte din
eternitate – totdeauna

duhnim – uimitor – a
dreptate

zilele se trag una din alta – 'ceea
fiică și 'ceastălaltă
nepoată – și nu-și pot ieși

niciodată la semnal – din
ADN-ul lor încrâncenat
primordial

racii se descarcă
singuri de clești – rămânând
curați – niște
pești

carenele toate se închină
către apus: pescarii
au pescuit tot ce
aveau de spus

ard nevăzutele
pânze pictate – de pe
nevăzute catarge de
culori: am ajuns ziua când
lumina se sparge întru îngerii
ocrotitori – și când nici
nu mai este nevoie să mori

UN SFÂNT DE MÂNA A DOUA

după colțul casei mele își are sălașul un
sfânt – rebegit și chircit: aureola-i e tare
subțiratică și de tot veștedă – și-i stă
strâmb pe-o ureche – încât îi dă un aer – cum să
vă zic eu – cam de

milog – cam de
sfânt mai de mâna a doua

stă mereu în picioare – într-o cămășuică de
lumină spălată și răsspălată – puțin cocârjat și
cu mâinile bălângănind pe lângă
coastele-i ieșind prin piele – ca niște doage
sănătoase ale unui sfrijit poloboc – cu vin
rămas nebăut de pe
vremea lui Pazvante Chiorul

nu-i un sfânt coborât din calendar – însă
îmi dau eu cu presupusul – nici nu a ieșit cu
totul din socoteala Lui Dumnezeu – pentru că
uneori – în miez de zi ori de
noapte – fulgeră așa – din
senin – pe cer – și
bolborosește abraș întru foc – aproape că-și
pronunță numele său cel
ascuns – cu care l-ar fi pecetluit Cel de Sus – la
plecarea lui din rai – cu
slujba de a-mi zugrăvi mie - aici jos - casa – pe
dinăuntru și pe dinafară - cu
uimiri scrise cu jumătate de gură și cu multe
ciudățenii de pus pe gânduri și de
ținut mintea acasă

de câte ori mă vede – sfântul meu de
mâna a doua se bucură
tare mult și – de-acolo de unde
e – îmi și cere câte ceva: nu mare lucru – dar
nu s-ar simți sănătos și sfânt și

cu slujba împlinită – dacă nu mi-ar cere ceva: fie
să-i frec cu dero un pic
picioarele – slabe și
ogârjite – ca de vrăbiuță fosforescentă – fie să-i
dau două palme – ca să se simtă mai
clar – martir și vioi – fie să-i
împrumut un gând de dimineață ori un vis de
noapte – că lui i s-a cam epuizat
stocul – mă rog
ceva tot scornește el ca să-mi ceară

și – culmea – de fiecare dată reușește să mă surprindă cu
milogelile lui – extrem de
diferite și fără de
nicio asemănare între ele - de parcă deodată s-ar fi
măturat norii de pe un cer mohorât – și aș descoperi
în văzduhul acum limpezit cristal – o
nouă – proaspătă - dublă
constelație - aflată în luna de miere

și niciodată nu mă împotrivesc ciudățeniilor
lui – ci m-am obișnuit cu el și chiar
mi-e drag – precum rândunica de sub streășină: știu că
acolo – după tainic colțul casei mele – precis
mă întâmpină – la orice oră din zi și din noapte – o
fărâma de cer – pricinaș năvălaș – o adorabilă
caricatură de minune – sau chiar
o jumătate bună de năzdrăvănie – de parcă
m-aș vedea pe mine însumi – dând cu sâcul din alte
galaxii – din alte dimensiuni cosmice – cum ar
fi – să zicem – dintr-o gospodărie mai săracă de-a Lui
Dumnezeu – nu chiar bine întemeiată – ba chiar

zdravăn zdruncinată: dar tot e-un
semn – suficient de clar și
credibil – că pot exista – ehei! – chiar
acolo după colțul casei – zdrențe curate de
rai – dovedind – modest dar
cu certitudine – că lumea nu se
termină aici – cu pocitaniile astea
păduchioase – plicticoase și
atât de umilitor
terestre

DUMNEZEU ABĂTUT

s-a-mbolnăvit Dumnezeu în mine – s-a-mbolnăvit
de greață: tușește amarnic – plămâinii și-i scuipe – prin
aceleași locuri pe unde
mi-i scuipe și eu

I-am adus la sărăcie lucie – și la
exasperare – la ultima tresărire de mânie – pe
Dumnezeul din mine – e atât de
abătut – atât de
abătut – încât îi vine uneori să se
spânzure de bara de foc a
pixului din mâna mea

atât de haină mi-i viața - încât
I-am nenorocit de tot pe Dumnezeu – i-am
batjocorit – cu migală – până și cea mai
firavă – cea din
urmă boare de fericire – așezată

sfios fluture – pe cea din urmă petală a
inimii

e atât de abătut – atât de abătut – încât pare
bătut de-a binelea

atât de abătut e Dumnezeu – încât
uită să-și mai bată spre
absurdă trezie - conștiincios și
responsabil - ceasurile din poală – ba parcă și
anii și secolele - ba chiar și
eonii și-i uită de la bătaie: a ajuns
mândrul și fulgerătorul Dumnezeu de altădată – un
biet stins cerșetor mizantrop – o ființă debilă care tresare
nervos – la fiecare scârțâit al deschiderii vreunui
simț – către vântoasele turbate-ale
lumii

dar nu mi-e milă de el – cum nu mi-e milă de
mine – iar de mine mi-e o cosmică
silă: pragul ființei nu l-am mai trecut de
nu știu câte vecii – nu mai știu și nu vreau să
învăț cine sunt – dacă
sunt - și nici dacă și ce ar trebui să
fac

mă cain în surdină și mă blestem – cu
aceleași cuvinte cu care Dumnezeu ar
face-o – dacă n-ar fi cumplit de
mahmur – dacă n-ar zăcea pe moarte – la
capul patului – la capătul
lumii

e mereu o seară murdară – mereu
felinarele nespălate uită să se
aprindă: pe această uliță nu se
trece

cioclii – cărătorii de cadavre ale
ciumașilor numai ei au trecut și au răspândit peste
tot gustul trufaș – atotputernic sfruntat – al
ciumei

nimeni nu se poate pune în gură cu
ciuma: până și Dumnezeu acceptă - cu un
zvâcnet dureros al
buzei de sus - această
realitate – ca pe-o alternativă
rezonabilă – față de plictisul de
moarte

păsările – târgile – la fel ca și
ceasurile – s-au lehametit să mai
treacă: este târziu – și
atât – ca și cum medicul mediocru care tocmai a
murit – a apucat doar să pună un
diagnostic – și cu atât ne-am
ales – precum cu pecetea blestemului - venit din
acea șură cosmică – unde-au murit de
urât toate stelele

...plouă cu cenușă – iarăși
plouă

SOARE-N DECEMBRIE

soare-n decembrie: ban de
aur pe sicriul de brad al unui
cerșetor

o femeie splendidă traversează
strada: traficul monoton al
roboșilor nu se tulbură
deloc

încep să înțeleg de ce Dumnezeu se
pregătește să reseteze această
lume – molâie
ciucure de râie și podidită
îmborșoșată de ochi morți de
pește: prea mult și
des frecventat absurd tinde să
creeze dependență de
prostie: paralizie a divinelor
dește - paralizie
cerebrală și generală a
constelațiilor

...oare dacă stomacul inimii s-a
deranjat – va veni și rândul
purgațiilor?

COLINDE FALSÂND

de fiecare dată când se
apropie Crăciunul – probabil din
pricina tot mai înverșunat
frigului lumii - melodiile
colindelor silabisite în
craniul ceasornicului din turnul
catedralei catolice – falsează
cumplit (o iau razna spre alte
melodii – de nici n-ai mai vrea să le
recunoști) – încercând parcă și
alte căi de sunet către
izvorul de Dumnezeu

dar niciodată aceste luxații de
sunete n-o nimeresc – nu se
potrivesc cu nimic cu nimeni – și cad în
urechile noastre – greoi și grotesc – ca niște
păsări uriașe de mare – cu aripi
enorme – tragic de ude și
ucise - prăbușite de vântoasele cosmice: nicio
nădejde – nicio
nădejde – nașterea Domnului a fost lansată
greșit – dintr-un pântece
sfințit în cu totul alt
pântece – descojit despodobit de orice
sfințenie – și cine știe unde
răspunde acum Nașterea – în care anume dintre
nesfârșitele șiruri de
mătăanii înfocate ale
constelațiilor – rămase – toate – cu totul

înfara noastră

noi – etern umiliții și
neprimiții de nicio poartă de
gospodar

...și e frig – și este tot mai
frig și tot mai cumplită singurătate se toarnă precum
plumbul pe încovoiate spinările
noastre – Crăciunul se
aprinde undeva în stele – dar
complet înfara științei ori
nădejzii – scările de îngeri s-au
rupt – și toți îngerii au
căzut – s-au grămădit precum mormane de
steril și de zgură și mușcă pământul înghețat
amestecat cu cenușa tuturor
nenorocirilor noastre (trecute și viitoare) – cu cenușa
neîmplinirilor și rătăcirilor noastre – fără leac de
sfârșit – fără amânare ori rost – și
mai ales – fără vreun foc – încăpățânat atârnat de
rama oglinzii de
zare: Dumnezeu a degerat în
post

...catedrala a rămas la locul ei – dar
ce folos de colinde – ce folos de
sonorele și scrântitele
grinde: mă îngrozesc
gândind pe câți
la ora aceasta – moartea din urmă îi
prinde

BALUL IUBIRII DEMONICE

telegarii de zăpadă mi-au adus colo-n pridvor
doamnă de smarald și nadă pentru vis și pentru dor:
dintre pernele din troică a pășit pe al meu suflet
ca pe-un astru-al răstignirii își strunește lira-umbrel

doamnei de smarald altarul i-am pictat cu raze rare
mi-am înfipt crucea-adorării drept în inimă de Gral
rând pe rând eu sting în ceruri zodii reci – rodii bizare:
serafi negri – heruvi roșii sângerează-n culmi de bal

cavaleri sunt unicornii – lebede sfințesc agheazma
iar regină a plutirii – doamna mea și-al ei smarald
mă învață liturghia de iubiri a toată preajma

până ochii-mi plâng nu lacrimi – ci un sânge tot mai cald
...a iubi: recitativul asfințind demonici ochii
când se răstignesc păunii pe-uragan regal de rochii

JURNALISTICĂ MODERNĂ

într-o gară
pustie aranjase - rezolut - câteva
întrevederi (și interviuri) urgente: prima și
primul - cu patru jurnaliști ai
timpului trecut – plasați între
paranteze pătrate: [„o, nu
noi mai putem aștepta – oricât – eram doar în

eterna nesiguranță a trecerii] - și astfel – cine știe pe
câtă vreme - de ei am scăpat

mai rămăseseră
lady Chatterley – un
necunoscut de buzunar și
o fereastră de cenușă – luminată de o
lumină mereu la fel de
necunoscută

dar lady Chatterley tocmai se
rătăcise – din nou – de iubitul ei
pădurar – se rătăcise
de pădure – în pădure (nici ea
săraca nu mai știe prepoziția exactă – pentru
întunericul pierzaniei!) – deci

să trecem la
necunoscutul de buzunar – ...dar
o, zei! – sacrébleu de jar! – haina mi-o uitasem într-o
cracă de stejar (din codrul de bezne al pierderilor
chatterley-ene!) – pe când îmi spionam
scumpa mea
proprie umbră - prelungită libidinos de întârzierea
nefirească a soarelui printre noi – ca urmare

nici tu haină – nici tu
buzunar – nici
necunoscut – nici
nimic...

n-are a face – voi trece măcar o dată prin

fereastra de cenușă
vulcanică – luminat de o
lumină mereu la fel de
necunoscută – și
gata

...iată ce înseamnă să fii expeditiv și să profiți de
cuceririle temporale ale
jurnalisticii moderne

TOCMAI CÂND VAN GOGH SE PREGĂTEA...

...istoria a intrat în pauza de
masă – și apoi a
adormit – tocmai când Van Gogh se pregătea să-și
înceapă pictura: „*ia uitee...*” – murmură el pe
gânduri – și-l întrebă pe
soare: „*ce să fac?*” – „*vino cu mine-ntr-o
floare*” – spuse blând
soarele – și așa apărură pe
pânze – florile soarelui...

...a mai trudit Van Gogh o
vreme – la diamantele schimbătoare-ale
lunii – dar – dezorientat de asemenea
tangaj nebunesc al
ritmurilor cosmice – se dezgropă din
păduri – și întrebă alarmat
păsările: „*ce
să fac?*” – și pe loc îi dădură fâlfâindele aripi
răspuns – un răspuns care se auzi de dincolo de

freamătul perdelelor și
pendulelor cerului: „**apuc-o pe drumul de
stânci înalte – spre
paradis**” – și – ca prin farmec – îl orbiră
fulgerările îndrăgostite ale
văzduhului...

...apoi amurgi prin vecini și Van Gogh nu-l
slăbea pe Dumnezeu: „**preasfinte – ce să
fac?**” – și Dumnezeu îl liniști: „**vino cu mine în
miezul de noapte al
chiparoșilor**” – și
de îndată pe pânze se așternu
umbra morții – Van Gogh
nedumerit – întrebă Moartea: „**ce
să fac?**” – și Moartea îi răspunse
neîntârziat: „**nu mai fă
nimic – deja ai făcut prea multe greșeli
elementare: ca să ți le reperi – desfă-ți fiiința în
mii de mierle – hămesite toate pe veci de
lumina oceanului grâu**” – și Van Gogh
încercă să se despartă de
sine – dar mierlele povesteau mult prea
repede și strident minunile
întunericului și ale
luminii – încât Van Gogh trebui să-și trimită înainte - în
recunoaștere – printre
războinicii celești ai
auzului – urechea
cu care se ascultă între ei
aștrii – urechea - cu care
se ascultă-ntre ele cristalele negre-ale

pământurilor din
cer...

...toate cele șapte zile ale
creației îi ocupaseră – într-un ritm îndârjit – toate
pânzele: mâhnit – fără
istorie și cu pânzele strălucind orbitor de
lumini pe care nu le mai înțelegea – Van Gogh – fără
să mai întrebe pe nimeni nimic - schimbă
direcția cârmei corăbiei și direcția
vânturilor – schimbă direcția tuturor
suflărilor și direcția tuturor
sufletelor - și înălță toate
pânzele – către zenitul
necunoscutului...

...de atunci și până astăzi – privind picturile
lumii – așteptăm să se pogoare – cu toate maldărele de
revelații subsuoară – din Empireu
vocea roșcovană a
lămuririi zeiești: poate că atunci se va trezi și
istoria – ștergându-și ochii cu
rouă de privighetori și
plină de
Cuvânt – și va
întreba – logic: „*ce să
fac?*”

HRISTOS POETUL

n-a dulgherit și n-a mâncat slănină
ci-i vizionar Poet – zidar al răni:
a-nchipuit cu truda Lui senină
pe Omul-Munte – viscolind dihanii

izbânda Lui – mutând zări și istorii
smulgând din pântec - mirul de lumină
preschimbă crima în arcada florii:
schilodu-acum e flutur fără vină!

cultura leprei – cumpăna orbirii
prin cuvântare-s turnul de văzduh:
căci Gòlgota-i veninul nou-privirii

și înflorirea cărnii în Sfânt Duh!
...de-asprimea Lui Hristos tocim păcatul
și-I regăsim în Frumusețe – sfatul!

RENUNȚARE

a căzut capul soarelui sub
securea amurgului: știi că
mai apoi – vor veni stelele și aștrii
translucizi – vor fi acolo și lună și
miezul nopții – ascuns – ca-ntr-un joc
stupid de copii – dar acum
este numai și numai această
tragedie – din toate părțile
însângerată

niciodată nu voi pipăi
rana de moarte a
soarelui – spre a mă
încredința de-nviere

MISTICE INFLUENȚE

câteva energice fâlfâiri din aripi de
fluture – acolo sus – printre
stele – și
destinul unui om – al unor
istorii întregi ori chiar
eoni – s-a
împlinit

VII-CREZUL POETULUI

CREZUL POETULUI

nu privi bezna bocindă – nici călăi vicleni ai lumii:
privește la Dumnezeu revărsat în Arta Sfântă!
azi cetatea-i năpădită de dezlănțuiți nebunii...
peste hoituri – peste tronuri – dansul ciumei se-
nfierbântă!

nu te-ncrede-n vreo lumină – doar în focul din cuvinte:
în proorocirea limbii se vor prăbuși ciclopul!
de-azi încolo carnea morții să nu te mai înveșmânte
căci Hristos n-are nevoie nici de calp și nici de còpii!

a venit pe drum de noapte să te-nduplece beția
s-a deschis desfrâu-n pagini s-umple enciclopedia:
fulger fii și arde-n stihuri toată-a lumii-obscenă carte

scrie-n slavă epopeea Frumuseții dindeparte!
...plin Cuvântul să destrame idolii scorniți de ceață
ca făclii vor arde lașii: Crist se vrea privit în față!

CINE ESTE ADRIAN BOTEZ?

ADRIAN BOTEZ

Născut pe 10 noiembrie 1955, la Gura Humorului, județul Suceava.

Doctor în științe filologice - cu lucrarea *Spirit și Logos, în poezia eminesciană* (coord. științific: prof. univ. dr. DUMITRU IRIMIA, de la Univ. "Al.I.Cuza"-Iași). Actualmente: prof. la Colegiul Tehnic "Gheorghe Balș"-Adjud.

În 1999, fondează și devine redactor coordonator al revistei bianuale *CONTRAATAC - revistă de educație, cultură și literatură, pentru elevi și profesori - îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice*. Ediție on-line – *Contraatac – revistă de cultură și de atitudine creștină*: <http://revistacontraatac.wordpress.com> - ...revistă care, în forma ei „de hârtie” (și pe site-ul: www.adrianbotez.com), cu Voia Domnului, supraviețuiește și azi!!!

ACTIVITATE PUBLICISTICĂ:

I-în colectiv redacțional *Scara*-București, redactor la revista „*ONYX*”, *DUBLIN/IRLANDA*, redactor la *Starpress Vâlcea Turism* (revistă internațională *ROMÂNNO-CANADIANO-AMERICANĂ* online, de turism, cultură, afaceri, diaspora și știri), redactor la *Ziarul MIORIȚA USA*, *Singurul ziar românesc INDEPENDENT din America* - redactor *Ardealul literar*-Deva, redactor *Crezul nostru*-Bacău, redactor *Salonul literar*-Focșani, membru în Colegiul de redacție al revistei “*FOAIE NAȚIONALĂ*”-București etc.

Membru de Onoare al Colectivelor de redacție ale revistelor „*REGATUL CUVÂNTULUI*” și „*SFERA EONICĂ*” – *Reviste de cultură universală, editate sub egida Ligii Scriitorilor Români*.

II-A publicat în și colaborează (regulat sau sporadic) la revistele și ziarele: *Steaua*-Cluj, *Cetatea culturală*-Cluj, *Citadela*-Satu Mare, *Zodii în cumpănă*-Oradea, *Nova Provincia Corvina*-Hunedoara, *Vatra veche*-Târgu Mureș, *Viața Românească*-București, *Lucașfărul*-București, *Dimândarea*-București, *Deșteptarea aromânilor*-București, *Permanențe*-București, *Rost*-București, *Origini*-București, *Cotidianul*-București, *Collegium*-Iași, *Poezia*-Iași, *Porto Franco*-Galați, *Plumb-*

Bacău, *Credința Ortodoxă*-Bacău, *Fereastra*-Mizil, *Pro-Saeculum*-Focșani, *Oglinda literară*-Focșani, *Observator*/München-Germania etc. – precum și la revistele electronice ARP-Artur Silvestri: *Neamul Românesc*, *Ecoul*, *Epoca*, *Lucașfărul Românesc*, *Dacologica*, *Studii etnoistorice*, *Monitor cultural*, *Arhiva românească*, *Tânărul scriitor*, *Scriitori români contemporani*, *Universul cărților*, *Boabe de grâu*, *Soarele* - dar și la *Agero*-Stuttgart, *Noi nu*, *Clipa*-California (SUA), *Vâlcea Turism*-Canada, *Miorița USA*/California-SUA, *Sfera online*, *Curentul Internațional*/Canada, *Revista Phoenix*/Arizona-SUA, *Bruxelles Mission* – portal al românilor din Țările de Jos, *Slova Creștină*, *Revista Zeit*-Brăila, *Napocanews*, *Starpress Vâlcea Turism*/Canada, *Destine literare*/Canada, *Pagini românești-Romanian Pages*/Noua Zeelandă, *Constelații diamantine*-Craiova, *Scurt Circuit Oltean*-Craiova, *ScriveLiber*-Iași etc. etc.

VOLUME DE VERSURI: 1-*Jurnal din marea temniță interioară* (Axa-Botoșani, 1998); 2-*Rog inorog* (Salonul literar-Focșani, 1998); 3-*Povestea unui colecționar de audiențe* (Corgal Press-Bacău, 2003); 4-*Epopeea Atlantică* (Corgal Press-Bacău, 2003); 5- *Eu, barbarul* (Casa Scriitorilor-Bacău, 2005); 6- *Crezuri creștine - 70 de sonete cruciate; Van Gogh – perioada Borinage (tumorile artei)*, Casa Scriitorilor, Bacău, 2005; 7-*Nu mai ridicăți din umeri!* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2007); 8-*În contra demenței de astăzi în cultura română* (Ed. ProPlumb, Bacău, 2008); 9- *Aici – la-ntâlnirea tuturilor câinilor*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2009; 10-*Cartea Profețiilor*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2010; 11-*Liniștea lumii*, Ed. Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2011; 12-*Obârșii*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2012; 13-*La prohodul bradului*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2013; 14-*Cavalerii Apocaliptici. Psalmidieri în Vârful Muntelui*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2014.

Prezență în antologia bilingvă (română-franceză) *În căutarea îngerului* – *En quête de l'ange*, din creația poezilor vrânceni, selecție de prof. VALERIU ANGHEL, Pallas, Focșani, 2006 – trad. prof. univ. dr. CONSTANTIN FROSIN. Prezență în antologia engleză a prof. univ. dr. DAN BRUDAȘCU: *Voices of contemporary Romanian*

poets – selection and English version by Dan Brudașcu, Sedan Publishing House-Cluj, 2007. Inclus în *Antologia sonetului românesc*, de Radu Cârneli - vol. al III-lea. Inclus în toate cele trei volume ale trilogiei *Cartea întâlnirilor*, de Eugen Evu.

PROZĂ: 1-volumul *Basmă- pentru copii, pentru oameni mari și pentru foarte mari oameni* (Corgal Press-Bacău, 2004); 2-*Nălucirile abatelui Bernardo – cinci povestiri fantastice*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2014.

CRITICĂ/HERMENEUTICĂ:1- *Prigoniții cavaleri ai Mielului - despre poezia cultă aromânească* (Ed. Dimândarea părintească, Buc., 2000); 2- *Spirit și Logos, în poezia eminesciană - pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textului eminescian* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2005); 3-*Loja Iohanică Românească – ION Creangă, ION Luca Caragiale, IOAN Slavici - pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Ion Creangă, Ion Luca Caragiale și Ioan Slavici* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2006) – a obținut Premiul de excelență al Ed. RAFET, pentru 2006; 4-*Cei Trei Magi ai prozei românești (Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu, Mircea Eliade) – și Epoca Mihaelică : pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu și Mircea Eliade* (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2007) – a obținut Premiul de excelență al Ed. RAFET, pentru 2007; 5- *Opera scrisă a lui Corneliu Zelea Codreanu – între vizionarism și alchimie națională*, Criterion Publishing, București, 2009; 6- **NORMALITATEA REACȚIONARĂ: sinergia scris-făptuire-ființare cosmică, la Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce – pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor cronicarilor moldoveni: Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce**, Editura Rafet, Rm. Sărat, 2012; 7-„**DOSOFTEI – VESTITORUL LUI EMINESCU – prima abordare stilistico-poetică/hermeneutică, a operei Sfântului Mitropolit DOSOFTEI**” – Editura Rafet, Rm. Sărat, 2014.

ESEURI: 1-*Ruguri – România sub asediu*, Carpathia Press, Buc., 2008 (postfață de dr. Artur Silvestri); 2-*Cartea Cruciaților Români*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2008; 3-„*Cazul Dacia...*”, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2011;

-DIN 15 MAI 2004, ESTE MEMBRU AL UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA.

-DIN 18 SEPTEMBRIE 2011, ESTE MEMBRU COLABORATOR AL ASOCIAȚIEI SCRITORILOR DE LIMBĂ ROMÂNĂ, DIN QUÉBEC/CANADA.

-Asociația cultural-umanitară și științifică „PROVINCIA CORVINA”-HUNEDOARA și Redacția revistei de ariergardă culturală „NOVA PROVINCIA CORVINA”-HUNEDOARA – îi acordă „DIPLOMA DE EXCELENȚĂ, PENTRU ANUL 2011”: „Se acordă distinsului domn ADRIAN BOTEZ-senior, pentru opera sa poliedrică, impregnată de simțirea românească autentică” – pe data de 14 ianuarie 2012.

-Asociația cultural-umanitară și științifică ”PROVINCIA CORVINA”-HUNEDOARA și Redacția revistei de Literatură și Artă „NOVA PROVINCIA CORVINA” – Președinte: dr. ing. ION URDĂ; Redactor-șef: academician EUGEN EVU - „îi acordă „DIPLOMA DE EXCELENȚĂ, PENTRU ANUL 2013, distinsului domn ADRIAN BOTEZ-senior, pentru extraordinarul volum de versuri <<LA PROHODUL BRADULUI>> , cât și pentru originalitatea întregii sale opere literare”.

-Este laureat al Marelui Premiu al Salonului Literar-Dragosloveni - ediția a 26-a, noiembrie 1998.

-Premiul U.S.R., pentru POEZIE - pentru anul 2005.

-Premiul U.S.R., la CRITICĂ/HERMENEUTICĂ, pentru anul 2006.

-Marele Premiu al Festivalului Internațional de Literatură „Titel Constantinescu”, Rm. Sărat, 2011 – pentru volumul de eseuri „Cazul DACIA...”

PREMIUL PENTRU PUBLICISTICĂ: joi, 3 iunie 2010, la sediul Uniunii Scriitorilor din România, i-a fost decernat **Premiul pentru publicistică** (în cadrul **Premiilor Asociației Internaționale a Scriitorilor și Oamenilor de Artă Români - LITERART - XXI și ale revistei *Origini – Romanian Roots***, pe anii 2008-2009): prof. dr. Adrian Botez (cf. revista *Conexiuni*, Anul VI, nr. 64, iulie 2010).

PREMIUL DE EXCELENȚĂ, LA CEA DE-A V-A EDIȚIE A FESTIVALULUI INTERNAȚIONAL „TITEL

CONSTANTINESCU” (organizat de Editura RAFET), acordat de ASOCIAȚIA CULTURALĂ „RENAȘTEREA RÂMNICEANĂ”, pentru volumul „NORMALITATEA REACȚIONARĂ: SINERGIA SCRIS-FĂPTUIRE-FIINȚARE COSMICĂ, LA GRIGORE URECHE, MIRON COSTIN, ION NECULCE -pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor cronicarilor moldoveni: Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce”, Editura Rafet, Rm. Sărat, 2012.

PREMIUL “FĂNUȘ NEAGU”, al Festivalului Internațional “**TITEL CONSTANTINESCU**”, Ediția a VII-a, Rm. Sărat (Republica România)-Edineț (Republica Moldova)-2014.

“**DIPLOMĂ PENTRU CONTRIBUȚIA SUBSTANȚIALĂ LA DEZVOLTAREA RELAȚIILOR DE PRIETENIE DINTRE ROMÂNII DE PRETUTINDENȚ**”, în cadrul Festivalului Internațional de Creație Literară „**TITEL CONSTANTINESCU**”, Edineț (Republica Moldova) – Râmnicu Sărat (România).

DIPLOMA DE EXCELENȚĂ, PENTRU ACTIVITATE PUBLICISTICĂ, ÎN ANUL 2013, acordată de către revista **SCURT CIRCUIT OLTEAN**, (redactor-șef: dna **MARINELA PREOTEASA**). Nominalizat la Premiile ARP (Asociația Română pentru Patrimoniu), pentru 2007 - prin lucrarea “**LOJA IOHANICĂ ROMÂNEASCĂ**”.

CETĂȚEAN DE ONOARE AL MUNICIPIULUI ADJUD – 2009.
ESTE PREZENT ÎN: *Dicționarul scriitorilor români de azi (din România, Basarabia, Bucovina de Nord, Banatul sârbesc, Europa Occidentală, Israel, America)* – de Boris Crăciun și Daniela Crăciun-Costin, Iași, 2011; *Vocație și destin - dicționarul personalităților vrâncene*, Ed.Terra, Focșani, 2000, al lui Valeriu Anghel; *Dicționarul scriitorilor și publiciștilor vrânceni*, al lui Florin Muscalu, Ed. Revista”V”, Focșani, 1999; *Dicționar elementar de scriitori români contemporani* – în revistele electronice ARP; *Album biobibliografic “OCTAVIAN VOICU” – Creatori din Moldova de Mijloc*, Ed. Casa Scriitorilor, Bacău, 2005; *Ateneul Scriitorilor* – Ed. Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2008; *Harfele harului - antologie de poezie creștină*, realizată de Eugen Evu și Ion Urdă, Ed. Corvin-Deva, 2007;

Cuvinte pentru urmași, vol II, Modele și exemple pentru Omul Român, Carpathia Press, 2007 – ed. îngrijită de Artur Silvestri; *Al Cincilea Patriarh*, Intermundus, Buc., 2007- ed. îngrijită de Artur Silvestri; *Antologie literară*, Valman, Rm. Sărat, 2007, ed. îngrijită de Gh. Neagu; *Antologiile revistei SINGUR* (vol. I – Poezie + vol. al II-lea - Proză); *ANTOLOGIA SCRITORILOR ROMÂNI CONTEMPORANI DIN ÎNTREAGA LUME*, Starpress 2011 (vol. I – Poezie + vol. al II-lea - Proză) – varianta în limba engleză – și *L'ANTOLOGIE DES ECRIVAINS DE TOUT LE MONDE* (Poezie+Proză) – varianta în limba franceză, Ed. Fortuna, 2012; *Antologia PARADOXISMULUI Internațional* (vol. 7, 8, 9), editată de prof. univ. dr. FLORENTIN SMARANDACHE (2011, 2012, 2013); *ANTOLOGIA SCRITORILOR ROMÂNI – de pe toate continentele* (antologator: ELISABETA IOSIF), Editura Cetatea Cărtii, București, 2014; *ANTOLOGIA DE POEZIE CONTEMPORANĂ ROMÂNEASCĂ – „PORNII LUCEAFĂRUL”*, editată de dna CARMEN CĂTUNESCU – Editura Scrisul contemporan, Ploiești, 2014; *ANTOLOGIA DE PROZĂ CONTEMPORANĂ ROMÂNEASCĂ – „SĂRMANUL DIONIS”*, editată de dna CARMEN CĂTUNESCU – Editura Scrisul contemporan, Ploiești, 2014, *Cuvântul în timp – antologie de poezie, proză și eseistică*, Editura Grinta, Cluj-Nnapoca, 2011 etc.

Criticul MIRCEA DINUTZ îi face profilul literar, în revista *Pro-Saeculum*, nr. 3-4, Focșani, mai-iunie 2005 (*Adrian Botez - un cavalier al Graalului*).

-MEMBRU DE ONOARE AL ASOCIAȚIEI INTERNAȚIONALE DE PARADOXISM – acordat de Președintele dr. Florentin Smarandache, de la Universitatea din New Mexico/SUA, pe 17 septembrie 2011.

-CERTIFICAT DE APRECIERE ȘI RECUNOAȘTERE A VALOROASEI CONTRIBUȚII ÎN CULTURĂ, acordat prof. dr. ADRIAN BOTEZ, de către Departamentul „Math & Sciences Department”, al Universității din New Mexico – Gallup Branch/SUA, pentru 2008-2009.

-Este ales pentru distincția **THE RESEARCH BOARD OF ADVISORS**, este nominalizat ca “**MAN OF YEAR 2005**”, pentru merite în cultură și educație – și pentru **THE WORLD MEDAL OF FREEDOM** - de către **THE AMERICAN BIOGRAPHICAL INSTITUT**, Raleigh, North Carolina, U.S.A.

1-Adresa poștală: str. Moș Ion Roata, nr. 8A, blocul 70, scara A, etajul II, apartamentul 11 – Adjud, cod postal: 625.100, județul Vrancea.

2-e-mail: adrian_botez_senior@yahoo.com

3-tel. fix: 0237 . 641.591;

4-tel. mobil: 0744/ 579.279.

Adresa electronică a site-ului: www.adrianbotez.com

http://www.aslrq.ro/ASLRQ_fichiers/membri.htm

http://www.aslrq.ro/ASLRQ_fichiers/membri_files/adrian%20botez.htm

CUPRINS

I-ELIBERAREA DE TREPTE.....	2
1-Eliberarea de trepte.....	3
2-Iadul din tine.....	10
3-Singura soluție.....	11
4-Singurătate și moarte.....	12
5-Incendiul pădurii.....	13
6-Ce vremuri cumplite.....	13
7-Sfinți, ierni și morți înviați.....	14
8-Câte madame Bovary.....	15
9-Zori.....	16
10-Apus de soare.....	17
11-Definiție.....	18
12-Jalnica lașitate.....	18
13-Romanța unui mic-burghez.....	18
14-Chitarele.....	20
15-Plod răzgâiat, omul.....	21
16-Faraon în piramidă.....	21
17-Onorantul duel.....	22
18-Fuga din vitrină.....	22
19-Sfântul rest.....	23
20-Epopeea ușilor.....	24
21-Meserie.....	26
22-Oricum.....	26
23-Armonii și dizarmonii.....	27
24-Bucuria că aș fi putut fi ceea ce n-am fost....	28
25-Încurcături.....	29
26-Atât de trudit.....	29
27-De câte ori.....	30
28-Trei melodrame domestice.....	30

29-Omul din spital.....	31
30-Burlescă martirologică.....	32
31-Cântecul meu.....	33
32-Actor.....	34

II-PUNCTE COSMICE DE VEDERE.....36

1-Puncte cosmice de vedere.....	37
2-Argheziană.....	37
3-În rai.....	40
4-Ușa neștiută a rezervei.....	42
5-Operațiuni mistice.....	43
6-Incendiul pădurii.....	44
7-Nori, copaci miliardari și legi.....	45
8-Acum și atunci.....	46
9-Univers în jurul cozii.....	47
10-Am să mă plâng la ambasadă.....	49

III-SONETUL CEL SFÂNT.....51

1-În loc de smarald.....	52
2-Amurg.....	52
3-Florile de liliac.....	53
4-Nu e a bună.....	54
5-Neliniști inutile.....	54
6-Fâlfâire de corb.....	55
7-Luciferism înfrânt.....	56
8-Îngroparea talantului.....	56
9-Paradoxuri apocaliptice.....	57
10-Indicații prețioase pentru poeți.....	58
11-Hristosul mit de conifere.....	58
12-Despre dragoste.....	59

13- Commedia dell' arte.....	60
14-Jocul cifrelor.....	60
15-Vampirică.....	61
16-Invertirea poetului.....	62
17-Impromptu.....	62
18-Decadență umană.....	63
19-Respirație greoaie.....	64
20-Pe-atunci.....	64
21-Justiția toamnei.....	65
22-Apocalipsă.....	66
23-Originea și natura florilor nicolete.....	66
24-Sonetul florilor nicolete.....	68
25-Arcașul și Diana.....	69
26-Sonetul de rămas-bun.....	69
27-Sonetul către Maria.....	70
28-Resemnări.....	71
29-Sonetul Iubirii.....	71
30-Noapte de Crăciun în spital.....	72
31-Amenințare.....	73
32-Tu dormi și mori.....	73
33-Strigătul vânzării.....	74
34-Venera și Apocalipsa.....	75
35-Orfeu.....	75
36-În așteptare.....	76
37-Ispășire.....	77
38-Rostuire pe dos.....	77
39-Nechibzuire.....	78
40-Traduceri.....	79
41-Sfârșit de poveste.....	79
42-Minuni amare.....	80
43-Glorie.....	80
44-Toamnă apocaliptică.....	81

45-Arlechinadă autumnală.....	82
46-Convorbire cu Dumnezeu.....	83
47-Schizofrenia poetului.....	83
48-Van Gogh Stihia.....	84
49-Arctic.....	85
50-Biet Faust.....	85
51-Decizie.....	86
52-Peisaj cu ciori – iarna.....	87
53-Sfântul de vineri.....	87

IV-GRĂNICERUL. POEMELE NEAMULUI

VALAH ETERN.....	89
-------------------------	-----------

1-Grănicerul.....	90
2-Accident fatal.....	92
3-Un neam de oameni neserioși.....	92
4-Ținuturi natale.....	94
5-Plâng copacii frunză după frunză.....	95
6-Casa mea – pădurea mea.....	95
7-Uitucilor României.....	97
8-Sonetul chemării.....	98
9-Sentimentul luminii.....	98
10-Doina copaciului-verb.....	99
11-Balada bouului de rasă.....	101
12-Colegi de flori ai lui Eminescu.....	103
13-Neam valah.....	104
14-Istoria neamului.....	105
15-Popor și neam.....	106
16-Imperative.....	106
17-Străinilor de Dacia.....	107
18-Când mă întâlnesc cu limba română.....	108
19-Sfântul valah.....	109

20-Datoria cea de obște.....	110
21-Ceața și Poetul.....	111
22-La o margine de lume.....	111

V-ÎN SFÂRȘIT, CÂNTECUL!..... 113

1-Cântec poeto-cavaleresc.....	114
2-Liniștile și neliniștile poetului.....	115
3-Cvadruplă.....	117
4-Ultima baladă.....	117
5-Damnare perversă.....	119
6-Trubadurescă.....	120
7-Balada Poetului Ametist.....	121
8-Fragment de descântec I.....	122
9- Fragment de descântec II.....	123
10-Aiurita din poveste.....	124
11-Scurt cântec pentru zei și ființă.....	125
12-Doina Rusiei binare.....	126
13-Catrene de vară.....	127
14-Aiurare de cântec apocaliptic.....	128
15-Doină trăgănată din Ardeal.....	129
16-Doină de cuc.....	131
17-Altă arătare a lui Orfeu.....	134
18-Colind ciudat.....	135

VI-SUPREMA TAINĂ..... 136

1-Suprema taină.....	137
2-Cum apare poezia.....	138
3-Onirism și profetism.....	140
4-Eschivă politicoasă.....	142
5-Lumea arhitecturii sexuale.....	143

6-Ultima viziune.....	143
7-Poetul și Moartea.....	145
8-Resemnare.....	146
9-File rupte din catastiful uimirii.....	147
10-Marele și bătrânul chilean.....	148
11-Elegia frunzei.....	150
12-Se apropie.....	151
13-Hotărâre.....	151
14-Toate păsările.....	152
15-Amurg suspect.....	153
16-Viziune de cronică.....	153
17-Un sfânt de mâna a doua.....	154
18-Dumnezeu abătut.....	157
19-Soare-n decembrie.....	160
20-Colinde falsând.....	161
21-Balul iubirii demonice.....	163
22-Jurnalistică modernă.....	163
23-Tocmai când Van Gogh se pregătea.....	165
24-Hristos Poetul.....	168
25-Renunțare.....	168
26-Mistice influențe.....	169
VII-CREZUL POETULUI.....	170
Crezul Poetului.....	171
CINE ESTE ADRIAN BOTEZ ?.....	172

